

55

ÖRNEN!

Julnummer 1970

FJS

nya befäl

1970

Fj
Wikdahl
Ing 3

Öfu
Brandqvist
52
Motorube

ÅRETS SKOLMÄSTARE

RM SAMUELSSON
FALLSKÄR MSHOPPING

ARNE
JOHANSSON
DAGORIEN-
TERING
+ 3 KM

ÖFU
BJÖRKLUND
MILITÄR 5-KAMP

MAGNUS
HARALDSSON
NATTORIENTERING

FJ ALBERTSSON
FÄLTTÄVLAN

ORVAR JANSSON
SKJUTNING

Mi önskar er alla

God Jul

och Gott Nytt År!

John 70

RED.

CHEFFEN HAR ORDET.

Mer än halva utbildningsåret har genomförts. Hittills uppnådda utbildnings resultat utgör en mycket god grund inför det avslutande skedet. Slutmålet - fullvärdiga fallskärmsjägarkörband, som kan lösa sina uppgifter under svåra förhållanden - kan och skall nås. De av statsmakterna strukna 70 frivilliga dagarna har gjort att vi fått satsa hårdare och mera koncentrerat än någonsin. Jag tror emellertid att jag redan nu kan säga att vi lyckats över förväntan tack vare helhjärtade insatser både från befäl och värnpliktiga.

Inför den stundande julen och det nya året vill jag därför tacka alla FJS:are, gamla som unga, för ett plikttroget och resultatrikt arbete. Speciellt vänder jag mig till de avdömda kamraterna, kaptenerna Georg Kristiansson och Bengt Österblom med familjer. Ett särskilt tack också för alla frivilliga insatser bl. a. på Örnredaktionen, inom Fallskärmsjägarklubben (nära nog landets största militära kamratförening) samt Idrätts - och skytteföreningarna.

GOD JUL och GOTT NYTT ÅR!

Magnus Eriksson
Magnus Eriksson

DÖDSFALL

Förvaltare Bengt-Erik Johansson I 12, avled den 8 okt. 1970
Åren 1960 - 1968 tjänstgjorde han på FJS som signal underofficer. Han utförde banbrytande insatser för sambandetjänsten. Vi på FJS känner stor saknad efter en alltid lika glad och tillmötesgående kollega.

Uoff kamraterna.

Tekniker Sven Iwebring avled den 1 december 1970 efter en tids sjukdom. Han var vid sin död 54 år.

Sven Iwebring tillhörde pionjärerna vid FJS. Han var med redan vid försökskursen 1951. Då han deltog i tillv. av övningsmaterialet i träningsbll och hopp-torn. Vid skolans start 1952 knöts Sven Iwebring helt till FJS, där han anställdes som förrådsman och utbildades bl.a. till materialfällare. Sedermera övergick hans verksamhet till att omfatta fallskärmspackning och under de senaste åren tjänstgjorde han som fallskärms**tekniker** vid tekniska avdelningen. Genom sin noggrannhet och övriga förtjänstfulla insatser har Sven Iwebring i stor omfattning bidragit till säkerheten i fallskärms**tjänsten** vid FJS. Arbetskamrater och befäl vid skolan tackar Sven för de år vi haft förmånen att tillsammans få arbeta och vara verksamma inom FJS. Från denna tid skall vi alltid minnas Sven som en god vän och arbetskamrat.

H.Å.

Fallskärmsjägare Tommy Jonssons bortgång kom som en chock för oss alla på FJS, och vi märkte vilket tomrum han efterlämnade. Särskilt för oss orienterare, som hade lärt känna Tommy sedan många år tillbaka, blev det ett hårt slag då vi verkligen vet vilken god vän och kamrat vi har förlorat.
orienterings kamraterna

KRÖNIKA.

Vad har hänt sen sist? Jo, massor. Här är ett axplock.

Den sena inryckningen - den 1 juni i år mot mitten av mars för tidigare årsklasser - gjorde att vi kom igång med jägartjänsten och hoppningen först efter midsommar. Vi kunde därför inte dela ut örnarna till FJS; dag, men bra nära - 1 sept. begicks örnhopet på Store mosse och några dagar senare satt örnarna "på den plats på vapenrocken varunder hjärtat klappar!"

Förhållandet att fallskärmsjägarna fått kortare utbildningstid har utan tvivel satt en viss prägel på skolan. Någon sänkt utbildningsstandard har vi inte accepterat. Verksamhetspulsen är därför hög. Tack vare en hård satsning av alla parter tror vi att vi ska lyckas. Ja, vi kan nog utan överdrift säga att vi på en del viktiga punkter t.o.m. ligger före programmet.

För den skull försmår vi inte gamla traditionella överraskningar och trevliga avbrott, såsom plutonchefslevernars dop och skolchefens första inspektion, som slutade med en mänskensfärd med S/S Motala Express på Vättern.

På sommaruppehållet deltog som vanligt "halva skolan" i internationella 5-dagarsorienteringen. Fallskärmsjägare Arne Johansson från Falköping ordnade en komfortabel seger i juniorklassen och gjorde sedan, tillsammans med Haraldsson från Norrköping och andra raska jägare, rent hus på svenska mästerskapen m.fl. stortävlingar.

Augusti månad var fullproppad med notabla händelser. Under månadens första veckor hade vi en praktikantkurs för trettioåriga entusiastiska gymnaster. Så var det dags för Fallskärmsjägarnas dag, som efter fjolårets samgående med S 2, nu åter arrangerades i den gamla goda stilen. Vädret var strålande. Allt-

ifrån lördagsmorgonens stora motionstävling (omkr. 400 deltagare) till sista valsen på söndagskvällen kryllade det av folk hemma i lägret. Ute på Flugebyn var det inte långt från femsiffrigt antal åskådare. Kamratklubbens årsmöte har aldrig tidigare varit så välbesökt och tack vare Hercules kunde alla mötesdeltagare få se Karlsborg från ovan under lördagskvällens vattenhopp.

Under höstens fälttjänstövningar fick vi vara raska i vändningarna för fienden (som fick på nöten) fanns både i Blekinge, Halland och Västmanland. Vid sistnämnda tillfälle fick vi hjälp av en tropp gamla fallskärmsjägare, som liksom i fjol- inom FBU:s ram klätt sig i krigs²⁷kläder. (Nästa år behöver vi sådan hjälp också i Skåne och Norrbotten, upp och ho ppa gamla jägare!)

Vår egen fälttjänstövning - jägarveckan - som hölls första veckan i dec. i triangeln Skövde- Töreboda Karlsborg, blev ett gott slutprov på barmarksutbildningen. Dock har vi sällan haft så lite snö och så lite minusgrader.

Serien av uppvisningar och samövningar har varit omfattande. Över hela landet (näja nästan) har frittfall specialister, troppar och plutoner, samlat goda erfarenheter och, som vi hoppas och tror, spritt god PR för Krigsmakten och FJS. Ska några speciella tillfällen nämnas så är det väl Kalix, Söderhamn och Kvarn (Infanteriets stridsskola, där många av Krigsmaktens allra mäktigaste

var åskådare). Krigsskolans och FJS gemensamma fria-krigstvecka i Sörmland ska heller inte glömmas.

Vad var en säsong utan besök, Militärattachéer, militärbefälhavare och intresserade, av något lägre kaliber har sett till att denna krönika blivit komplett även i detta avseende.

Strömmen av FJS:are till andra länders jägare har varit strid. Har inte Konungen släppt till pengar har besöken skett med egna medel. "LJK" (finska FJS) har gästats i två omgångar, likaså "HFJS" (norska FJS), där årets nordiska kamratträff hölls och där "syrgasrekordet" slogs (se särskild artikel).

Danmark och Jugoslavien besöktes i samband med deltagande i NM (med seger för vår chefsinstruktör), resp. VM i fallskärmsköp.

Försöksverksamheten är som vanligt omfattande. Under hösten har insänts en del lunt om fallskärmsköpning i allmänhet och fritt-fall-d.o. i synnerhet. Andra försöksobjekt är radioapparater, fällningsfyrar, tält, sjukvårdsutrustning och mycket mera. Strömmen av "utrustningsgubbar" från staberna i Kungl. huvudstaden är glädjande, det är ju ^{me} "inte i busken" som prylarna ska ses och prövas. Vi får heller inte glömma Försvarets materialverk, som i samarbete med vår Tekniska avdelning, kastar ut tunga grejor som ammunition, drivmedel, bandvagnar o dyl. från både normal höjd och lägsta höjd dvs. 2 å 3m. Byggnadsfronten är som förut, dvs. ett sorgligt kapitel. I mitten av 70-talet beräknas vi flytta in i fästningens "slutvärn", som ska börja repareras nästa höst. Som alla vet önskar vi istället få rusta upp gamla Garnisonssjukhuset, Kungen släpper dock inte till pengar till detta projekt varför det gäller för gamla FJS:are att skjuta till en halv milj. Gör det!! Helt nere ligger dock inte byggnadsverksamheten hos oss. Tornet ute på Flugbyn är nu komplett, f.d. "gula baracken" har fått en tillbyggnad, som döljer övningsmaterial och skräp, stora bryggan har fått en ansiktslyftning och ett nytt simhoppstorn, några logement har målats av sjukskrivna och slutligen har de gamla fula badhusen plockats bort av riv-och sprängglada jägare.

Julen står för dörren och en ny vintersäsong i K-borg. I februari rycker i vanlig ordning spänstiga repgubbar in i Kiruna. Till skillnad mot tidigare år kommer de inte att åka upp till Norrland, lämpliga utrymmen fattas. Repomgången deltar i fälttjänstövningar i trakten av Gävle och årsklassen i Kalix-Haparanda. I slutet av mars samövar vi med Jägar skolan och sen är det dags att begå den sedvanliga fjällmarschen, prel. 1-5 april. Liksom i fjol är det fråga om Kebenekaise massivet. Vi hälsar i vanlig ordning gamla FJS:are välkomna att bilda "fjärde pluton". Hör av er till vår adress på JS: 981 01 Kiruna 1, tfn 0980/12070. Alla krigsskadetter har även i vinter den två veckor långa (korta) koncentrerade hoppkursen. När årsklassen och repomgången kastats ut på resp. fälttjänstövningar i början av mars tar vi sålunda emot närmare två hundra kadetter i Karlsborg (mark och tornträning) och i Östersund (hopp). Efter Påsk deltar FJS i milo S. fälttjänstövni. samt går högvakt i Stockholm. 10 maj har vi befälskurs och i juni kommer rekryterna. Cirkeln är sluten. "Max"

John 70

Den 23 okt. 1970 utfördes ett av de längsta fria fall som utförts i världen.-
11 300 m. Hopparna var 10 st; 6 instruktörer från HFJS samt kn. R. Käck,
undertecknad, Ej K. Arnholm, rustm. B. Lidman från FJS.

Ändamålet med svenskarnas besök i Norge var, förutom att rent allmänt studera
materiel, metoder m.m., att få erfarenheter av "syrgashopp", att ta del av den
motivering som ligger bakom denna verksamhet. Norge har med all Natos erfaren-
het bakom ryggen kommit längst på detta område.

Problemen med fallskärms hopp från "extrema" höjder (över 10 000 m) är många,
dock ej på något sätt oövervinnliga.

Rekordhoppet föregicks av noggranna praktiska och teoretiska genomgångar.
Även medicinsk kontroll och utbildning på material m.m. fanns med i förberedel-
serna. Dessa åtgärder resulterade i att samtliga syrgashopp fortlöpte perfekt
för hopparnas del, en av färdmekanikerna hade lite problem vilket framgår av
"ögonvittnesskildringen".

De medicinska och praktiska problemen vid syrgashoppning kan kanske vara av
intresse för en del, tyvärr så är jag p.g.a. utrymmes brist tyungen att uteläm-
na dessa. Intresserade kan dock efter framställan, få ta del av den rapport
som kommer att finnas färdig hos CI någon gång före jul.

Här nedan följer en redogörelse för hur jag upplevde hoppet:

"Vi arbetade hela tiden två och två för att kontrollera och ev. hjälpa varandra.

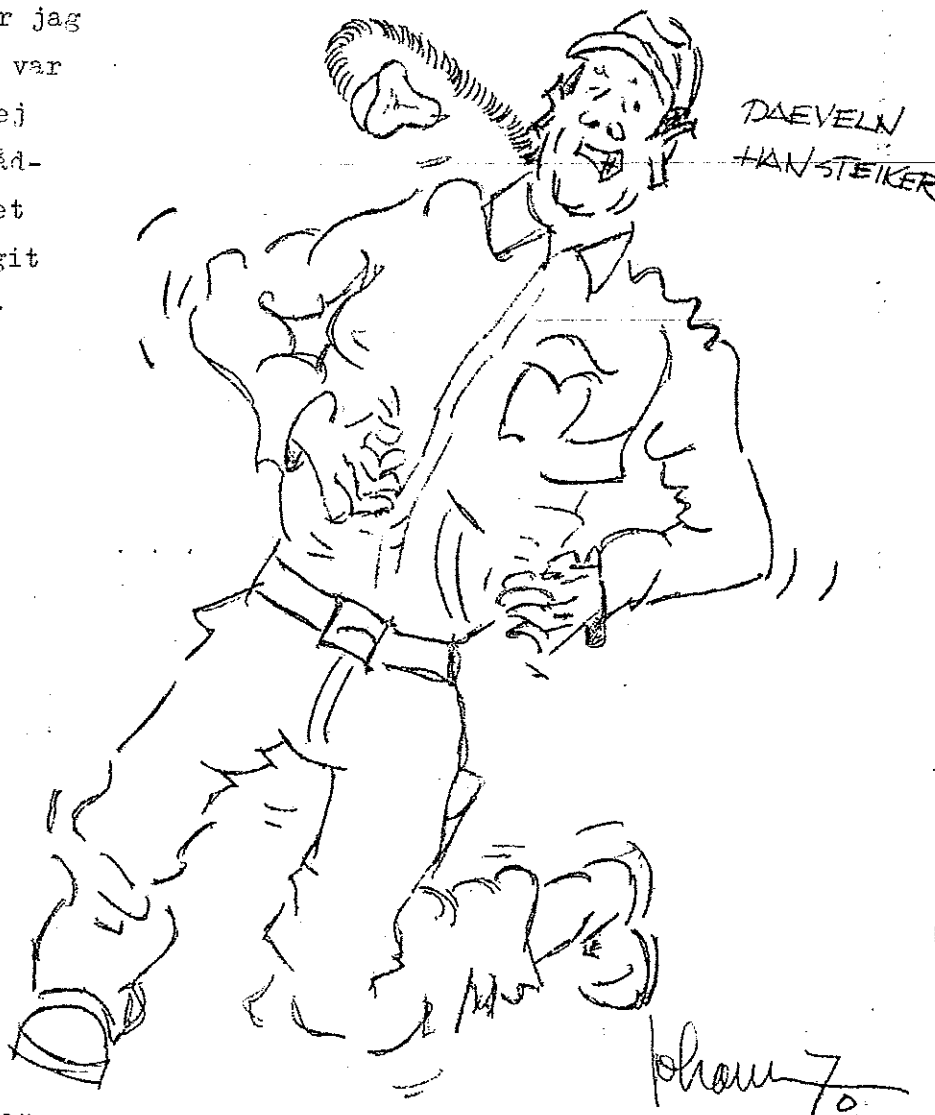
Mikrofoner fanns tyvärr inte inmonterade i maskerna, varför all kommunikation
måste ske med hjälp av tecken. Tummen upp betyder "allt OK" som besvarades
med samma tecken o s v. Jag och min parkamrat satt vid konsollen närmast ut-
hoppssdörren på babordssidan, tillsammans med hoppmästaren (HM) och chefs-
instruktören på HFJS. Det hade bl a den fördelen att jag kunde se höjden på
HM:s instrument, mitt eget gick bara upp till 7 000 m. 45 min är ganska lång
tid att sitta och vänta, speciellt när man hela tiden sitter på ett kallt
Hercules-golv och andas syrgas. Det var därför ganska skönt när motorerna drog
i gång, flygplanet taxade ut och lyfte. Uppstigningen gick långsamt för att
vänja hopparna och flygbesättningen vid det allt lägre trycket. Givetvis använ-
de vi inte tryckkabinen, varför man så småningom kände att det började knäppa
litet i öronen. Vid drygt 7 000 m började det spänna i magen p g a det inre
trycket (vid 12 000 m har magens gasinnehåll ökat 7 ggr). Detta problem löste
sig efter hand av sig självt. Liksom vid det föregående hoppet fungerade allt
perfekt både för mig själv och för övriga hoppare.

På c:a 10 000 m höjd slog HM om syrgasregulatorn från 100% normal till 41000
och samtidigt började färdmekanikern att visa symptom på Bends, genom tecken

gav han oss besked om att han hade ledsmärtor och hudklåda, ehuru dessa symptom är otrevliga och smärtsamma är det inte direkt farligt, varför uppstigningen fortsatte. Allt förflöt fortfarande perfekt från hopparnas sida men på uthoppshöjden började färdmekanikerna att visa tecken även på syrebrist. Frågan var om hoppet skulle avbrytas, men eftersom det endast återstod 30 sek. till uthoppsplatsen beslöts det att hoppet skulle ske som planlagt. HM konstaterade, när han tittade ut från dörren, att flygplanet låg lite fel i förhållande till uthoppsplatsen, men eftersom vi inte hade tid till korrigering eller till att gå ännu ett varv, gav han order om att utlösa nödsyrgasutr. och koppla bort ordinarie syrgasslangar, varefter uthoppet skedde.

Det första som hände när jag befann mig ute i luften var att jag märkte att jag ej fick någon syrgas. I brådskan straxt före uthoppet hade jag förmodligen tagit ett par för snabba andetag. Jag fick nu hålla andan ett par sek. och kunde sedan börja andas med den speciella teknik som erfordras. Under tiden såg jag mig omkring. Jag såg en kamrat, som förmodligen missbedömt sig på den tunna luften, virvla förbi, men komma i stabilt läge några hundratal meter längre ner. Efter några sekunder hade jag orienterat mig så

pass att jag upptäckte utlösnings- och landningsplatsen. Den låg ganska långt bort. Det visade sig senare att vi hoppat ut drygt 7 km från avsedd plats, varför det bara var att sätta igång och "tracka" omedelbart. Jag såg att kamraterna omkring mig också uppfattat var de befann sig och påbörjat förflyttning åt samma håll. Jag kände av kylan, men den var inte direkt besvärande. Mina glasögon klarade sig också så jag hade inga problem med sikten. Värst i början var nog fartvinden. Den klämde syrgasmasken ännu hårdare kring ansiktet samtidigt som jag ganska snart blev väldigt måött i armarna. Hastigheten, när den var som högst, låg på drygt 400 km/tim bl a beroende på att man i trackingställning ligger iung. 40° dykvinkel.

Efter en stund hade mina ögon tårats så kraftigt att jag hade en vattenridå på insidan av glasögonen. Jag visste ju riktningen så för den sakens skull hade jag kunnat fortsätta att tracka, men eftersom det är absolut nödvändigt att observera övriga hoppare hela tiden, fick jag avbryta tills glasögonen blåsts rena, för att därefter fortsätta igen, och i sanningens namn var det ganska skönt att få vila armarna ett tag. På så sätt fortsatte det hela vägen ner, tracka, vila, tracka, vila o s v. Efter, som jag uppfattade det, en lång stund tittade jag på höjdmätaren för första gången. Den visade redan 2 000 m? Efter en blick mot marken förstod jag att jag måste vara mycket högre och begrep att den fortfarande inte hade börjat röra på sig. Min höjdmätare gick till 5 000 m och hade varvat ytterligare 2 000 m, det var alltså anledningen till det lilla tillfälliga misstaget. På 2 500 m höjd hade jag nått fram till utlösningsspunkten. Därefter var det bara att falla rakt ner till 600 m, där jag utlöste min fallskärm för att efter ytterligare 2 min landa exakt 3 m från den avsedda landningsplatsen - en rund skiva med 5 cm radie. Huvuddelen av hopparna landade inom 25 m. Tre landade något längre bort beroende på ~~ett~~ isbildning på glasögonen, vilket försvårat deras "tracking". Den teoretiska falltiden, 180 sek, blev kortare i verkligheten bl a beroende på att hopparna måste "tracka" så långt. "Hur länge är svårt att säga, uppskattningsvis 2,30 - 2,45 min, men det räcker gott. Ta klockan i handen och jämför, 2,5 min. kan vara en underbart lång tid ibland."

CI

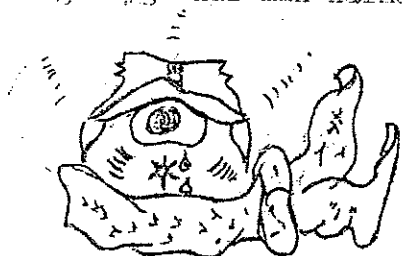
Skogarna kring Malmköping förvandlades i ett nafs till ett inferno av blåfrusna, svettiga, smygande, stukandel, skjutgalna, limmande, jaggerfanidethär och vadharjaggett miginpå typer.

Kadetterna från Stockholm skulle byta ut sina bänkslitna pruttor mot ett mer skogsvant dito. Man skulle efter månader av pappers exercis och orderpluggande för sina befäl bevisa att detta med strategi och krigsföring även fungerade i skogen. Med andra ord man hade sluttenta.

Skogen var byst av befäl som med blandade känslor åsåg stommen i det blivande svenska försvaret misshandla all tro på dess existens. Man hade skickat ut sina adepten i tron på ett vidmakthållande av försvarets förutvarande effektivitet. Den som efter denna övning inte ägnade en stilla tanke åt totalvägran är vad vi i dagligt tal kallar "en smula blåögd".

A-styrkan skulle fungera som anfallsstyrkan, och samtidigt fungera som jägarförband. Jag som tränade och välsmord jägare, utbildad av en sällan mer effektivt skådad samling befäl, höll dagligen på att ruska pallet ur led. Min hjärna genomled S2:s hindergård i en Einstein massa gånger.

Vadå minspö? Ryggsäcksgömma? Ljus och ljuddisciplin? Var står det någonstans? Man försökte nog smygga när man närmade sig rekobjektet, men hur det än var så

blev man alltid upptäckt, Konstigt! En som dock lyckades hålla huvudet i en hink kallt vatten var gumman Wänseth. Hon insåg snabbt att läget var prekärt. Skulle gräddan av världselitens soldater gå under i denna kadettbal? Vår amazons första åtgärd för att få bukt på övning-

ens verkliga offer var en äkta jägar-exercis. Sällan har väl en så av krigsförbrytelsegeromsyrad samling fallskärmsjägare känt en större tillfredsställelse som efter denna sanering.

En ros alltså till vår amazon.

Nygren visade återigen sin lojalitet genom att sova bort sina posttimmar.

Bra Newtrauch! Frid lyckades med bedriften att reta upp en hel grupp kadetter som mest liknade en klase åderbrock efter hans skoningslösa behandling. Elmsäter var den som frös mest på poststället, i varje fall lät det så.

Alla undrade var hans kamrater i stafettlaget tagit vägen för han höll i pinnen hela tiden. Konstigt?

Dagens "Jalvar" delar jag dock ut till Lt § som visade en utomordentligt förmåga att reta upp grabbarna i sina egna led, genom att ideligen påpeka vilken dålig jägare man var. Vi jägare skulle med glädje emotse lite fler initiativ i den riktningen hos befälén. Lite mer påpekande och erinranden alltså så trivs vi alla mycket bättre.

Fotnot: Sträck på sängen så får
du plats med fötterna.

FINGRET.

VMHÖ i Halland (de blå)

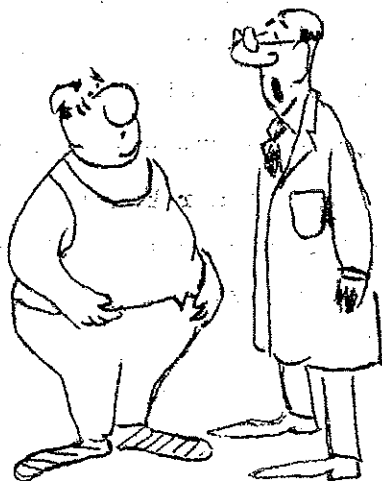
När man summerar minnena från det blöta Halland, minns man de glada händelserna. Befäl som kraschlandar i skiten, folk som draggar i komockor m m. Fallskärms-hoppning kräver trots allt enviss teknik och koncentration, emellertid visade det sig att inte bara de värnpliktiga, utan även befäl, i vissa fall saknade dessa.

Det började bra med en landning på en leråker. Regnet öste ner (villket så vackert beskrevs i vissa tidningar) vilket endast höjde glädjen hos "lerans vänner". Övningen fortsatte med att en vis Lt X tillfångatogs av fi, varför vi fick klara oss själva.

Tillråga på allt blev vi skjutna av våra egna trupper, men skam den som ger sig.

Dagen därpå gjorde vi om det och lyckades.

Ingen Lt. med kraschlandning. Ingen Lt. tillfångatagen. Det enda som var sig likt var regnet och leran.

Nejdå, herr Fläs, er
sjukdom är inte alls
ovanlig.
Kyrkogårdarna är
fulla av dem.....

ÖRNMARSCHEN 1970

I år, som alla andra år, avslutades hopputbildningen med örnhopp och efterföljande marsch. Denna övning, som är en utbildnings kontroll, kallas "Örnmarsch" och den berättigar till den s.k. "gyllene örnen", en utmärkelse som kan jämföras med Nobelpriset och andra utmärkelser med trycket på vilja, mod och uthållighet. Örnen utdelas sedan under festliga ceremonier, vid en tillställning som kallas "Örnfesten".

De meteorologiska förutsättningarna, för årets Örnmarsch, var gynnsamma, förutom att det ibland blåste väl mycket för att kunna genomföra den första fasen, nämligen, hoppet. Vi fick därför vänta en lång stund på att vinden skulle mogna.

Där stod vi omkr. 130 man med sammanbitna käkar och med en blick som talade för att "här skulle jävlar anamma ingen kuka-ur (jägarsnack: lägga av).

Så plötsligt mojade vinden för ett ögonblick och första liftan kunde ge sig av.

Vi fälldes på Storemosse NV Karlsborg. Alla vet väl hur en mosse är beskaffad och Storemossen uppfyllde verkligen alla krav man kan ställa på en sådan.

Landningarna blev för de flesta ett stort "plask!!" Varefter det följde ett antal "klafs", "klafs", som framkallades när man försökte ta sig ur gyttjan. Landningen är ett mycket kritiskt skede i en luftlandsättning, det krävs att soldaterna snabbt kommer in i skyddad terräng. Ni förstår därför säkert att det inte fanns någon tid för reflexioner vid landningen, utan snabbt in i skogen. I detta fall låg närmaste skogsbryn ca. 1 km från landningsplatsen. Att snabbt förflytta sig 1 km över en mosse, med ca. 60 kg på ryggen, är något otroligt jobbigt, så det var ingen som frös vid framkomsten. I skogsbrynet stod en post som visade vägen till återsamlingsplatsen. När vi kom fram till den var det första skedet genomfört och vi fick lämna fallskärmarna på en lastbil och sedan utspisa.

När vi utspisat och bytt på fötterna, startade vi den långa marschen mot Karlsborg. Redan några kilometer efter starten kändes ryggsäcken som bly, axlarna började domna bort och snabbt sjönk humöret. Till saken hör att våra ryggsäckar var extra tunga, på grund av att varje man bar på 15 kg sand, som i ett verkligt läge skulle ha varit ammunition och mat för tre veckor.

När vi gått ca. en mil var det dags för vattenövergång, något som många av oss fasat för. Det farligaste man kan råka ut för, vid dylika marscher, är att bli våt om fötterna. Våta strumpor resulterar i otäcka skavsår även om man bara går en kortare sträcka. För huvuddelen gick vattenövergången bra. T.o.m. Nygren, som kommer från norrland och inte kan simma, sprattlade sig över till andra stranden. Han slapp därför efter denna bedrift höra kommentarer såsom "Nygren, du flyt int".

Efter vattenövergången fortsatte den långa marschen i snabb takt. Vi gick och gick. Snart märktes hur vissa började tappa av mer och mer.

204 Ohlsson gick i efterpatrullen och fick inte gå förbi dem som sackat av. Han kom på så sätt långt efter plutonen. Helt plötsligt insåg han sitt läge han skickade "O" framåt, men inget hände. Plutonen ökade bara sitt avstånd till "de trötta" och Ohlsson. Då fattade han ett beslut, han satte högsta fart efter plutonen och snart var han ifatt den. Vi som gick i plutonen blev så smått chockade när vi fick se Ohlsson komma springande med rygsäck och allt. Som man kan förstå var det ingen av oss övriga som var pigg på att springa, därför gick snacket om att Ohlsson blivit galen.

Nu ordnade sig allt, plutonen stannade och Ohlsson fick en plats längre fram i ledet.

Efter många timmars traskande, och några soldater mindre, kom plutonen fram till ännu en vattenövergång. Denna gång skulle vi använda patrullbåtar för att ta oss över. Alla var uttröttade till bristningsgränsen, men ännu var inte marschen slutförd, det återstod ung, 1,5 mil innan vi skulle vara framme vid Karlsborg.

Att se sina kompisar med hånande huvuden, trötta blickar, men ändå med viljan att fortsätta till slutet, i allafall försöka, var mycket rörande. Vid ett sådant tillfälle märker man verkligen att detta är fallskärmsjägare, inte vilka som helst. Unedomar med vilja av stål och oerhört höga krav på sig själva. Ingen gav sig, och vattenövergången gick brickfri.

Vi höll på med att ta på rygsäckarna, då var ledare, som såg att det gick rätt trögt, med hög stämma förkunnade "att ca. 200 m därifrån stod en buss och en lastbil och väntade på oss". Det blev ett stort jubel men det tonade snart bort ty man menade att det bara var snack för att psyka oss. Men hoppet fanns där.

Vi gav oss iväg, och plötsligt - "Lysde det inte där framme!???" Jo!? Nej!!! Jo, det gjorde det!!! 30 man pustade ut och en gråtglad känsla spred sig i kroppen, från stortån till härrötterna. Marschen var över!!! Vi hade klarat det!

Därför stolta, och med personlig tillfredsställelse, erhöll vi, en tid senare, örnen, tecknet som vittnar om en fallskärmsjägares vilja, mod, och uthållighet.

Buster 70

KOMPISARNA SKULLE
SUPA MIG UNDER BORDET,
MEN JAG LURADE DOM
ALLT. JAG VAR KANON-
FULL REDAN NÄR JAG
KOM.

Buster 70

Månskenet lyser upp Tivedens groteska skogar och klockan är fem, denna arla morgonstund som har snus i mund. En lång bilkaravan kommer krypande och plockar upp trötta. griniga smutsiga jägare.

Vid hemkomsten kastar man sig ur fordonen och rasar in i baracken. Några har fortfarande lite gnista kvar, och denna offerar man på att gå bärsärkagång i logementen, där myglarna ligger och försöker krama ur den sista droppen av sömnens sötma.-Inte en chans när de gula djävlarerna kommer hem.

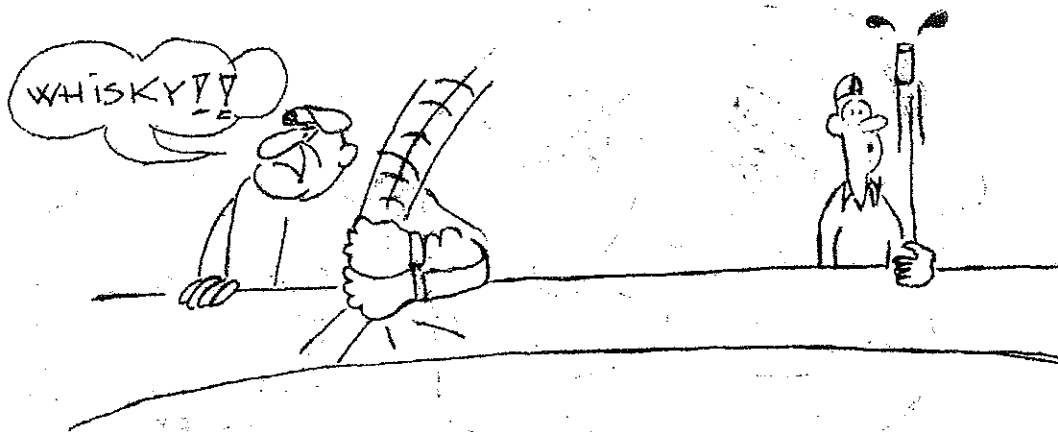
Lagom degig upp till matsalen och snabbt tillbaka till baracken där löjtnant Märta står och blåser i sin pipa. Uppställning. Man avbryter vapennården bara för att få höra Märta! Nu följer vapenvård. Värkställ! Man drar sig bort mot vapnet och skall just sätta sig när man på nytt hör det obligatoriska: Uppställning i korridoren! Denna gång är det rustmästare Valspråk, som här kallas. Kraftig göteborgs röst hörs: "Fan, man hinner inte sätta sig förrän man ska ställa upp!" En jäkel kommer försent och Valspråk håller förmaningstal: Det är bättre att komma i tid än att komma försent. Ja, den mannen är värd sin vikt i guld.

Snabba, rytande direktiv och man skall återigen försöka slå ner baken på pallen när pipan ljuder som ett brev på posten. Ny man på podiet denna gång i form av Nisse "91:an" Westlin. Mitt uppe i allt putsandet av patronläget kungöres nu att klockan är fem över Åtta, och vapenvisitation sker fem i åtta. Ridå! I väntan på nästa signal från löjtnant Märta och hans kumpaner hörs återigen göteborgaren: Lika bra att ställa ut sångarna i korridoren, eller sova stående. Den grabben sysslande tydligen med vapenvård à la 3:e pluton.

Medan grabbarna tar ut öronvadden och gör sig klara för dagens fortsatta övningar, går telefonen varm inne hos Schäferns amazon, som meddelar högre makter att nu var det en kille som lämnade toaletten utan att torka sig där bak, den bak vilken man aldrig får en chans att sätta ner.

G. Banander

- 70

ETERJÄGARNA.

Revelj! Man slår upp ögonen och märker till sin förtvivlan att detta är en typisk dagen efter, kvällen före. Med suddig blick och dunkande huvud stapplar man sig upp och ramlar något senare in i matsalen, detta trots magens vilda protester.

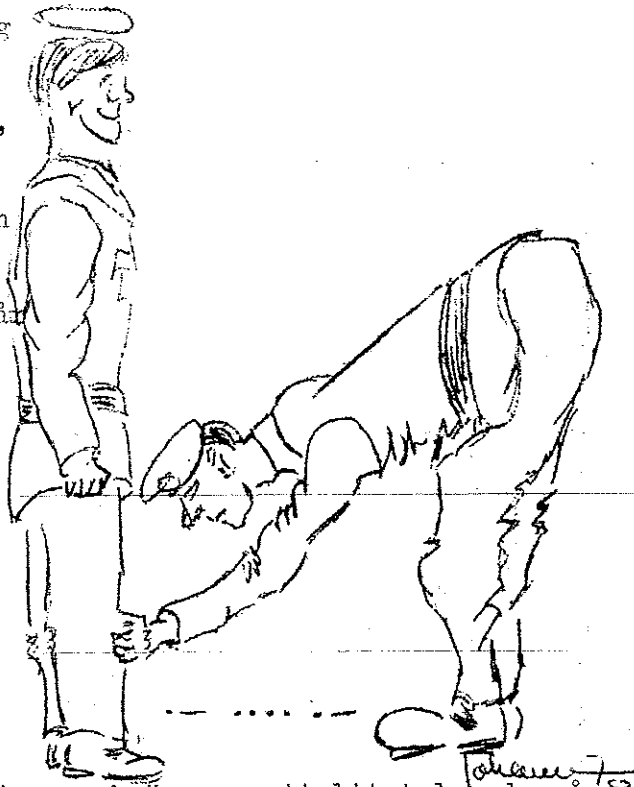
Dagens program meddelar att signalbaracken skall utnyttjas TILL bristningsgränsen.

Aderton tappra, model 52-klädda, jägare går med tunga steg mot den ofrånkomliga avhyvlingen i samband med transmitterskötare (TMS) Hasses visitation.

Avlöning! (eller var det avlämning).

Fanjunkare! 18 Fallskärmsjägare.

Tystnad, stram givakt. Plötsligt upptäcker han det. Där står nu eterjägarna och tror sig gjort krigsmakten en stor tjänst genom att införa en ny enskild ställning med 180° fotvinkel. TMS spetsar ögon och öra, ett litet leende på

hans läppar. _ De med regelr. enskild ställning, i lektionssalen sitt ner, övriga kvarstår en gång var 5:e min. kollas den nya ställningen. Väl inne i lektionssalen meddelas att prov föreligger. 7 _ - Bli inte skärrade, det är helt ofarligt. Dåligt betyg, och jag förstår att ni har trassel med bruden. Dagen förflyter med sitt 7 _... _ _ _ _ _ _ _ _

Det är inte bara våra prov som visar vem som har trassel med brudar, Varför är TMS så butter idag?

OK! Förändringen inträder under en frågestund när en skönhet i form av den långhåriga brunetten "Miss Örnen" inträder i lektionssalen. Besöket är tyvärr allt för kortvarigt och frågestunden fortsätter med nästa fråga: Var träffar man henne?

Dagen lider, ja verkligen lider, mot sitt slut, och TMS ler sarkastiskt över sin änglaskara, vars ögon alltmer trängs in i sina hålor av de tungt nedfallande ögonlocken. Men, han har förståelse för detta. Traditionsmästaren om någon borde väl veta vad som är lätt för en fallskärmsjägare.

Dagen är slut och man summerar till åttioelva "Good-bye love" och ingen träff i papperskorgen.

SJUKVÅRDARNA.

För att ta allting från början så, inbegynnelsen var allt mörker och lärde dr. Lissander lärde oss om skelettet. Kn. ÖB pyntade stommen med lite nerver och rustm Wiberg lärde oss hur han hade lärt sig allt han hade lärt sig. Varde ljus, och det blev ljusblått.

Förband-exercisen, (vart går våra skattepengar egentligen?) bårbärning mm. fick vi stenhård snits på tack vare Fj Andersson I 19, en ung, pricklig och duande punkt.

Hinderlöpning med bår och båräkning utför vallen var en sport som vi inte helt behärskade, ja ryktet säger t.o.m. att "Biffen" Åhman" provade "Galento" Björnhammar med huvudet före.

FJS eget gradarpar sjv. serg. Lantz och hans syster Gunnel kompletterade utbildningen och sedan bar det iväg, med ÖB:s och Fj Eriksons förmanande ord om bl.a. örnmarschen kontra flickorna, på den smala vägen.

På I 3 förlades vi på ett logement med 16 slafar, sänglampor, varmvatten och massor av muggar. Trots det var det inget fel på maten, som man först kanske kunde misstänka. Dessutom fanns korvkiosk och en pub, vilken uppskattades (ibland alltför livligt).

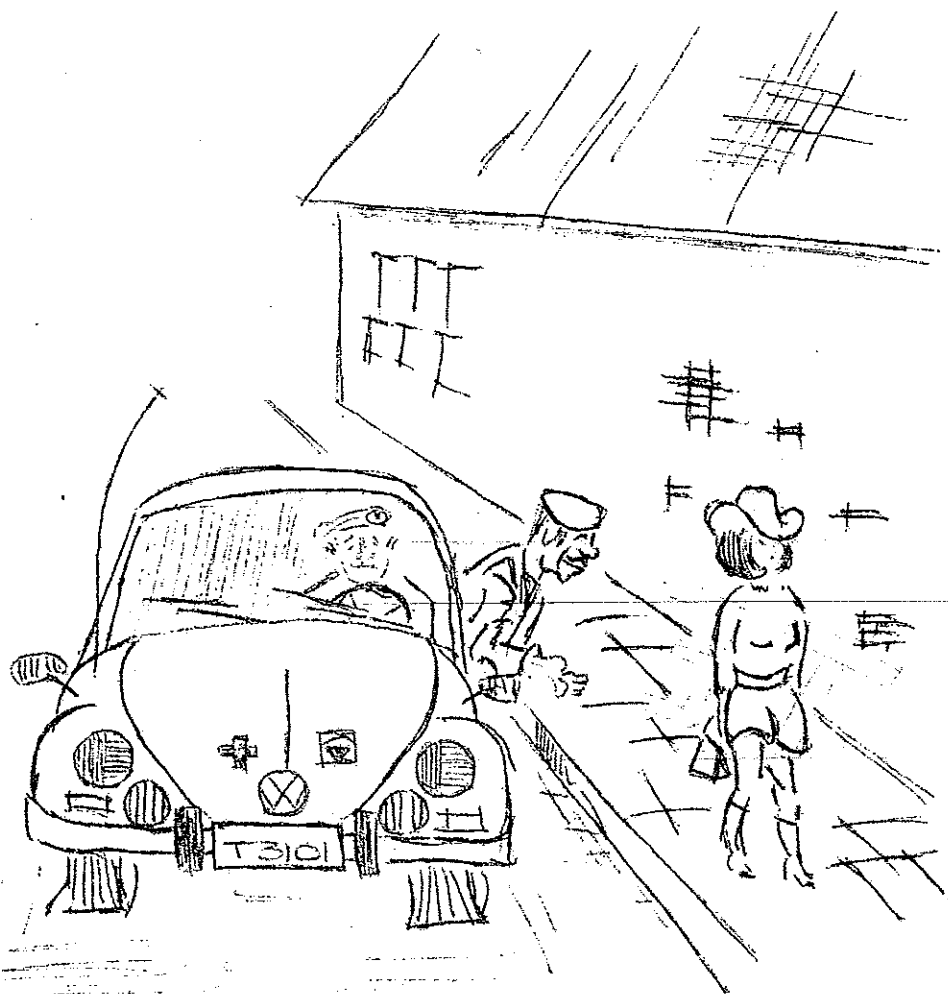
Utbildningen var mycket inspirerande, då speciellt när vi fick ta fina brudar på "EKG", eller när Westrup palperade lite extra på en "ontimagen" tös.

Arbetet var alltså synnerligen blodtrycksfientligt, men frågade man kanonmaten på I 3 låg vi bara och sov. Med detta uttalande ville emellertid inte Lindblad låta sig nöja. En dag, den var visst vacker, återfanns han sovande på operationsbordet. (Operationen lyckades, men patienten log. Fortfarande.)

Så inte någon den morgonen vi obducerade en gammaldam. Redan död, som tur var, lukten finns fortfarande otsad i minnet, en blandning av formalin och Chanel no 5. Ingen av oss mätte särskilt bra, och värst därav (näst efter den gamla damen) var nog Östberg som satt på en stol och stönade hela tiden. Även Orrhult hade en svart dag, och gjorde en blek anblick&insats när en självmordskandidat sprutade blod på honom, varpå båda fick läggas under behandling.

I Orrhult har verkligen Tuppens lakansväv gått miste om en reklamtalang. Nå slut på ruskigheterna och över till kvällarna då Örebros kvinnliga halva gjordes, eller lät sig göras.

Med diverse fordon, däribland en ambulans (hemtransport?) och Karlsons "bil" tog vi oss till Prisma, men hur vi kom därifrån tviste fortfarande di lärde. Det täckta könet stormades och stormade i viss mån tillbaka. Vissa kvällar gick helt i Amors tecken (SKRYTGUMSAR: gustavs anm.) Sundström får fortfarande 2 brev i veckan. Lindblad blev visst utslängd i ett psykologiskt ögonblick. Gunnar, vår kära tvilling, fick samma problem som vi med honom. Han gick ut med en flicka och hade plötsligt två. Det sägs att han inte kan bestämma sig. Men tiden gick och snart var vi i Karlsborg igen, där allvaret med hårdkörning tog vid för oss något förslöade jägare. - Kan doktorn komma????.

I Karlsborg intervjuvades en Fallskärmsjägare och ombads karakterisera sin kår. Han ansåg sig tillhöra den yppersta eliten och hans avdelning kallades "Örnens bröder".

En flygsoldat som skulle kommentera detta, yttrade: "Mja- Fallskärmsjägare är ju strängt taget bara en avfallsprodukt från flyget".

Känner ni killen som hade så stort underbett så han drunknade i duschen?

Fröken: Är det någon i klassen som känner till något om Skåne?

Eleven: Ja, Skåne är 25öre dyrare än Renat.

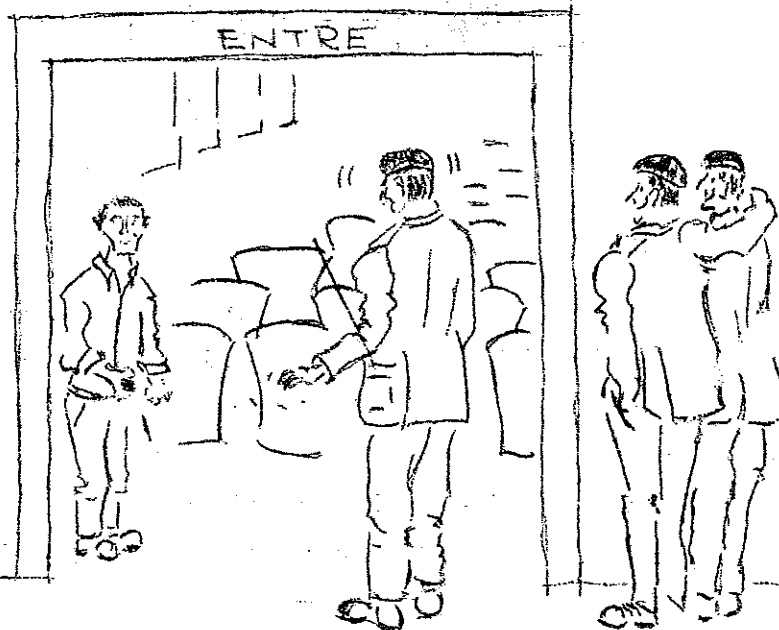
"ÖLHÄVARE PÅ BYOBESÖK"

Lördagskvällen var mustrande kall, stjärnorna tindrade och Karlsborg låg tillsynes i dvala. Men, ack så händer det. Tystnaden bryts av skrälande sång, man hör några sträfer ur "He's got the whole world" och stunden senare träder ur mörkret en samling ungdomar med ögonen lysande i den röda färgskalande alla nyanser. Ungdomarnas vinglande steg slutar framme vid Karlsborgs enorma nöjesplats den högborgeliga teaterbiografen, "Teater - Bio".

Med rullande steg fram till biljettluckan:

- Balkong, långt bak, tack!
- Jasså det finns inte balkong, ja då tar vi nån plats i mitten.
- Jasså, onummerat.....

TEATERBIO

Helomvändning, yviga gester och benen fortfarande ostadiga som på ett nyfött Båth föl. Ve och fasa! Befäl från det ridderliga FJS, som i likhet med sina förtryckta undersåtar tycker att lönen är för magar, extraknäckar som biljett-håvare! Blicken hos den ölhävande soldaten riktas nu rakt fram. Några taktfasta steg, överlämnande av den åtrådda biljetten i samband med en snabb vänlighetsblick, och så snabbt in i den enorma salongens halvdunkel - Räddad!

Ölets vänner slår sig ner "någonstans i mitten", men vännen 113 Bom bryter sig ur gruppen, för sin bordsdam fram till första parketts främre bänkrad. Damen sätter sig, vår vän står kvar och påkallar allas uppmärksamhet.

Mumlet i salongen upphör, strålkastarna riktas mot aktören. Med flinka fingrar knäpper han upp rocken och tar av densamma. Sedan följer tröjan efter i samma fart. Stämningen stiger till bristningsgränsen och man undrar om han skall göra

det. Ja! han gör det, han sätter sig ned. Skönt, för nu börjar föreställningen av årets topp(lösaste)- film.

Scenerna rullas upp på den vita duken. Salongen låg länge i tystnad, men denna bröts så lika plötsligt som överraskande. Att detta var ölhäware som stod för detta var fullt naturligt. En av dessa fantastiska ölmagar reste sig, en till, en till och ytterligare en. Pyra magar som radade upp sig på kolonn och i perfekt marsch lämnade salongen för en stund.

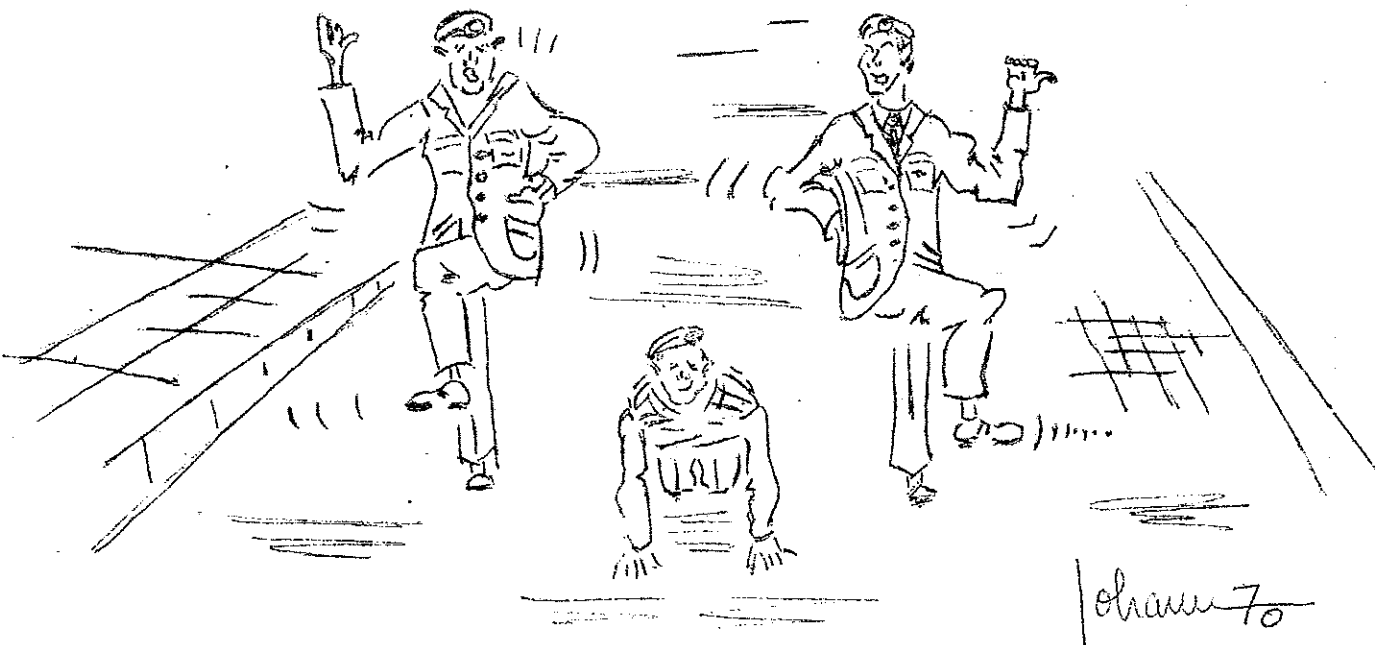
Som alla vet genomgår ölet i kroppen en förvandlingsprocess från en härlig, svalkande av Backus rekommenderad, naturskön dryck. till en annan vätska, vars likhet med öl inskränker sig till färgan.

Efter att ha avlägsnat denna vätska återkommer gruppen, fortfarande grupperad på kolonn. Föreställningen går vidare, och tystnaden i salongen bryts av enstaka skvalpanden, rapanden och utrop i stil med "vicka skrynkelt vårtor" och "fram för fler nakenhopp". Avgång före full tid. Vänner av ölet har börjat känna hur styrken i benen återkommit, hur blicken har blivit stadigare och denna plåga står man inte ut med. Avmarschen sker under ett taktfast klingande "mera öl". (Strax efter besöket på Teater-Bio, sände man en tacksamhetens tanke till det tappra befäl från FJS, som led helvetetå kval, men som ändå lät ölhävarna hållas. Men, vid närmare eftertanke frågar man sig varför inte biljettrivaren ifråga slängde ut ungdomarna och därmed besparat dessa det stora lidande som filmen utgjorde)

Lördagskvällen var om möjligt än kallare och stjärnorna blixtrade som aldrig förr. Karlsborg började somna - undantaget en grupp ölhäware som med burken i ena handen och korven i andra, försvann i fjärran under tonerna av "He's got the whole world in his hands"

G. Banander

- 70

Att vara jägarbrud.....

"Vå då jägare?" sa jag, och såg antagligen ovanligt enfaldig ut. "Jag menar", fortsatte man enträget, "en jägare é ju en sån där som kutar omkring i buschen med bössa pang å bomväl"?

...."å förresten såg Du mest ut som en kofösare när Du dök upp i porten..."

Har för övrigt aldrig sett någon göra så många försök att ta sig in genom en port utan att törna emot. Det lyckades inte.

Inte berodde det på speciellt breda axlar..

Första mötet med en jägare. Lördagskväll

och diskotek. Många och långa utläggningar

om hoppteknik, manövrar, och speciellt om hur farligt det var att hoppa..... hur alldeles ruskigt modiga jägarmännen är, männen med stort M.....

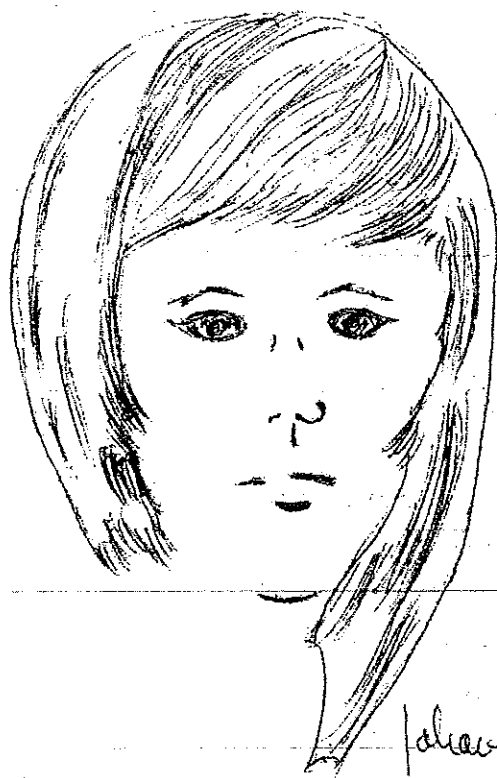
Man lärde sig förvisso ganska snart vad en jägare verkligen sysslade med, vad som var de väsentligaste i jägarlivet. Å visst var det jakt. Man hade inte ens vett att hålla sig undan. Dååååå. Man var en hänförd lyssnerska och beundrarinna.... Så småningom började man vakna, se. Man lärde sig överse med sin jägares små egenheter, lärde sig förstå och acceptera hans jägarliv. Man visste att han alltid pendlade mellan största lycka och djupaste förtvivlan (Visst var Dryden förfärligt klarsynt här han försäkrade att män bara är barn i större skala....). Lycka är en lyckad landning och efter många svåra stunder...Örnen!

Förtvivlan är rädsla ångesten när han går upp igen efter ett misslyckat hopp som knycklat till honom ordentligt, kanske mest i själen. En jägare har ju inga nerver, det vet han ju.....Han får inte tänka, inte känna, bara vara en jägare, utan närmre identitet.

Ibland får han t.o.m. tid över för sin "jägar-flicka". Då deppar han mest och tänker på skärmen som nästan svek honom sista gången han hoppade.

Man försöker att trösta, påpekar att livet ju faktiskt är en fest. Att det inte är så farligt att förlora. Misstag, nederlag, fiaskon.... Vi når inte dit vi vill. Vi vinner inte vad vi vill ha. An sen då? Det kan man väl le åt. Visst fick du något annat istället. Inte sant! Och man vet att det inte är sant, att det är svårt att förlora.....

Som jägarbrud får man framförallt lära sig att vänta. Man vet att vad som helst kan hända vem som helst när som helst. Men man väntar, och hoppas att det inte händer. Att bara kunna hoppas, det är inte mycket. Men det är tillräckligt.

" Okej " sa han innan han stack iväg med dom andra. "Då kommer jag på Fredag. Men jag ringer först".

Där står man i det öppna fönstret och ser ner på gatan. På en smal, stilla gata om sommaren, en sjö, några träd, en stilla sommargata i en bortglömd vrå av världen. En liten kvinna väntar på en telefonsignal.

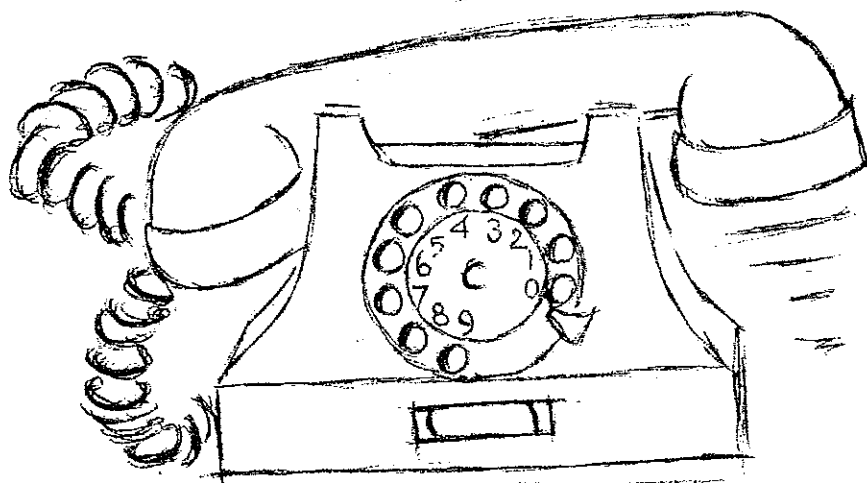
Man undrar hur många kvinnor som står likadant som man själv just då. Ensamma, i ett fönster och ser ner på en tom gata. Väntar på att det skall ringa.

Det ringde, men man rörde sig inte. Räknar signalerna, fem signaler, och när de upphört, sjunker man ned på sängen och tänker: nu kan jag resten av mitt liv inbilla mig att det var han. Fast jag mycket väl vet att det var någon idiot som ringde fel. Man vill inte se honom mer. Det är slut, Han får ha sitt jägarliv ifred, sina manövrar och sitt hoppssnuck..... Man vill inte vara med. Man har varit med om det gång på gång, vill inte vara med om det igen. Med en ny smäll, och sedan kanske ännu en. Han får klara upp det själv och man tänker inte bli inblandad mer. Hellre lever man ensam resten av sitt liv. För naturligtvis finns ingen annan. Man är ju 21 år, snart är man ju "gammal". Det måste bli lättare då.

Man klär av sig, kryper i säng och tittar upp mot taket, tänker på alla kvällar som blev våra.

Man vet att det bara är bra att det blev så här. Det skulle ändå aldrig gått i längden. Han är för tuff, för hård, han ser för bra ut och är för trevlig, man skulle ändå inte fått behålla honom. Man är förnuftig och vet att det var bästa sättet, att han inte ville komma tillbaka. Man vet att man kommer att sakna honom en liten tid, och sedan glömmar man honom....

Sent på kvällen när man intalat sig själv att det vore bra om han aldrig hörde av sig, när man upphört att vänta, ringer telefonen. Man tänker: "Det är han"! Man sträcker ut handen och lyfter luren, hör hans röst, och man älskar honom så förtvivlat mycket.....

S.N.

Okar 70

Det går fortfarande att tala med dig. Du anstränger dig kanske att låtabli militärnsack, men folk frågar ju så förtvivlat mycket.

Du sade redan tidigare "det ordnar sig", "inga problem". Nu låter det så i än högre grad. Ni lär er nog att säga så om allting annars överlever aldrig en fallskärmsjägare. Sedan låter du nästan som en färdig doktor (inte till ordvalet men dock) när du talar om vad ni hade för er i Örebro. Jag måste opponera mig mot det. Visserligen har jag inte arbetat som du men jag tror att jag har en lit n aning om vissa saker. Du vet själv varför. Läkaryrket är ju inte så enkelt i alla fall.

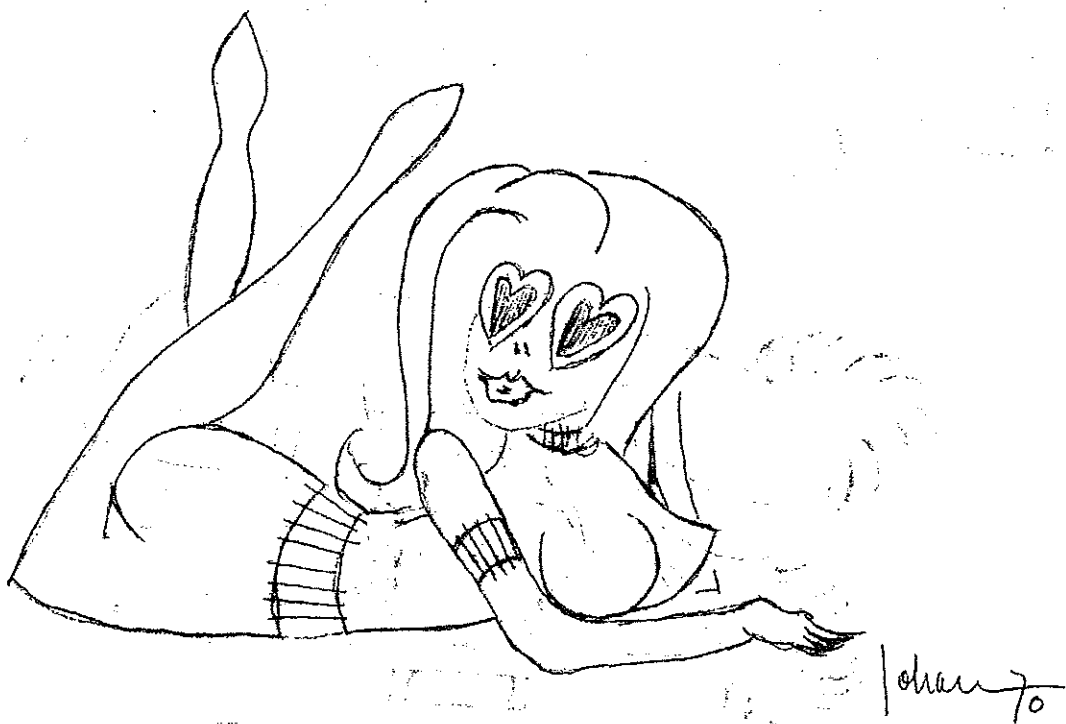
För övrigt tyckte någon att Du blev gladare och piggare i Örebro. Diciplinen m.m. kanske gjorde sitt till. Du har nog lärt dig att lyda hemma så det räcker även i fortsättningen. Mycket som du kan berätta där uppifrån låter ganska fnoskigt och är i och för sig säkert inte positivt för ens egen person och personlighet.

Känner du igen det här: en fallskärmsjägare klarar allt, en fallskärmsjägare tål allt?

Vad vill du mer höra? Det här liknar personlig kritik, kanske, men tag det för vad det är.

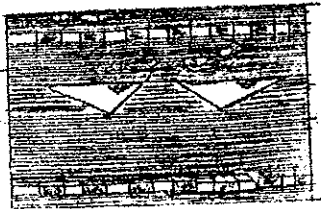
För övrigt är du snäll och trevlig, precis som förut. Du har inte blivit "stridis", det vet du. Var stolt över att klara av det (det är du redan).

NALLE/

The night they raided Blekinge
(el. krigskorrespondentens sista uppdrag)

Antingen hade jag blivit blind, eller också var det som någon verserad befäls-
person uttryckte sig "svart som i ett sotararsle". Och trångt. Trängre ställe
lär man knappast hitta på denna sidan Mörrumsån. Och inte blev man gladare av
att just dessa sons of Blekinge Hemvärn, som skulle leda oss mot våra anfalls-
mål, flaggade Karlshamns ut mun. På hel stång. Inte för att jag såg flaggan.
men jag luktade den. Dessutom hade dessa glada gossar sett för många indoktri-
nerade amerikanska steppshower à la Fred Astaire. Med klackjärn fladdrade
alltså dessablekingska stigfinnare fram bland gärdesgårdar och knastrigegrus-
gångar, och vi med dem. Genom de mest ogenomträngliga törnsnår, över torra
hyggen, bäckar och annat fanstvg. Vi höll på att aldrig
hitta rätt igen, sen vi gått vilse ett par gånger.

Men när vi väl kom på att utnyttja eldkvastarna från
grågossarnas klackjärn, gick allt som en dans. Tyckte vi.
Så inte den lille hemvärnaren, som förbannade Armén
för att dom inte kunde fixa bössor i fler stofflekar.
Mindre. Han tyckte det var så förbenat jobbigt att kli-

va av och på kanonen när han skulle någonstans. Dessutom tyckte han att det var
lite försmädligt att hela
i backen.

Nåväl, vi tog oss allt när-
målet då nästa ploj rasade på
nigsittande" väste någon. An-
befäl. Hemvärnet reagerade
ned i diket. En av dom dök

tiden behöva släpa kolven

mare det första anfalls-
oss. Just rasade. "I diket
tagligen ett hest nervöst
snabbt som alltid, och dök
verkligen. Med ett enormt

brak. Ned i en tremeters brunn, hemtrevligt och pysigt inredd med heltäckande
törnen. Dödstyst. Sedan en massa hyssjanden. Sedan en befälsröst: "Vad i helvete
gör ni?". "Dansar balett", urskyltrade sig någon. Och
man kände nästanför att binda en törnekrans åt den blå-
slagne, och försiktigt spörja om pavan höll.

Nåja, vi var helt nära och absolut Ljuddisciplin råde.

Hemvärnarna diskuterade fallet med den otäck(t)a
brunnen när vi blev ned-trampade av en äldre rep-
gubbe på patrull. Han blev räddast, och försökte

slå ned 194 cm fj. Lindmark, stridsdomare, med bösskolven, och sedan ropa på
sin plutonschef, innan det gick upp för honom att han slutat sina dagar någon
sekund tidigare. O.K. Snabbt tillbaka med jägarna, och med värnarna lämnade
som stöttrupp grupperade vi om.

Sambandet var noll, så vi väntade bara på att någon av de andra grupperna
skulle börja ösa. Men det blev Hemvärnet som till slut offrade sitt tålamod.
Och sina liv. De knallade så att man riktigt kände krampen i avtryckarfingret.

ALBERT

Hans lär kunde närmast jämföras med en tjurs i virilitetens blomstring, hans bringa med en oxes, hans överarm med den sagoomsounne Herkules och hans nacke Med Lt. Spångs. Men fy faan, den mannen var stark. (obs. inslaget av Lt. § var ingalunda menat som ett Västgötaklimax.)

Hans namn var Albert, alias Attila, Hunnernas konung. Dyrkad och enhälligt vald till Blekingeskogarnas hemvärnsförenings ledare. Om fi. kände till denna buffert u det Svenska försvaret, skulle med största sannorlikhet kapprustning- en ändra karaktär.

Jag hade den formidabla turen att möta detta muskelknippe på en av FPCS:s fältslag i Blekinge. Vår brigad, vars härförare var Marodören, Tjurfäktaren, mannen med det outgrundliga ordförrådet (jävlar) alla flickors Ess Ge Lans, var före en mycket viktig sammandrabbning tvungen att delas. Till vår stora förskräckelse såg vi vårt allt i alla försvinna till aspiranternas från 2:a och 3:e plutt. Vår förskräckelse övergick till förfäran när vi med månen som bakgrund skådade siluetten av Norrlandsskräcken, Fallskärmsjunkare jägare Persson. Vi förstod genast att denne man skulle leda oss i kanske vår sista strid. Hans taktik oc strategi, baserad på 17 års oerfarenhet av krig och elände i de Svenska skogarna hade inte bara en gång visat sig vara ödestigra. Var vi chanslösa? Fanns det ingen utväg ur detta Purgatorium? Varför visade vår Herre oss baken? Så gick snacket denna ovanligt mörka lördagsnatt.

Förskräckelsen varade dock inte länge. Ty framför oss avslöjade sig (tilläggas bör, såsom ett under) genom brytande av stock och krossande av sten, Blekingeskogarnas Konung Albert. Känd från många blodiga strider med bl. a. hemvärdet i Knochult.

Norrlandsskräcken såg sin chans, med långa benet före, likt en travhäst skenande, med bar det iväg genom skogen, vi såg honom aldrig mer. Under dagar § kunde man dock följa hans spår tills den av V5 kuponger schnitzlade banan tog slut. Va?

Nu gick allt som i en dans. Fi hade av någon outgrundlig anledning blivit varnad av en i hög fart förbipasserande häst, Dart Hanover, Albert gick snacket 400 år gammal (76), han kan inte dö.

Man säger på böjda att Albert bara är en legend, en vålnad. Vi på FPCS - aspiranterna vet att han finns.

Hans goda märke finns att köpa hos Wadman, en seg örn för bara en och futti, Jättegöd.

Not fot: Peka med hela handen

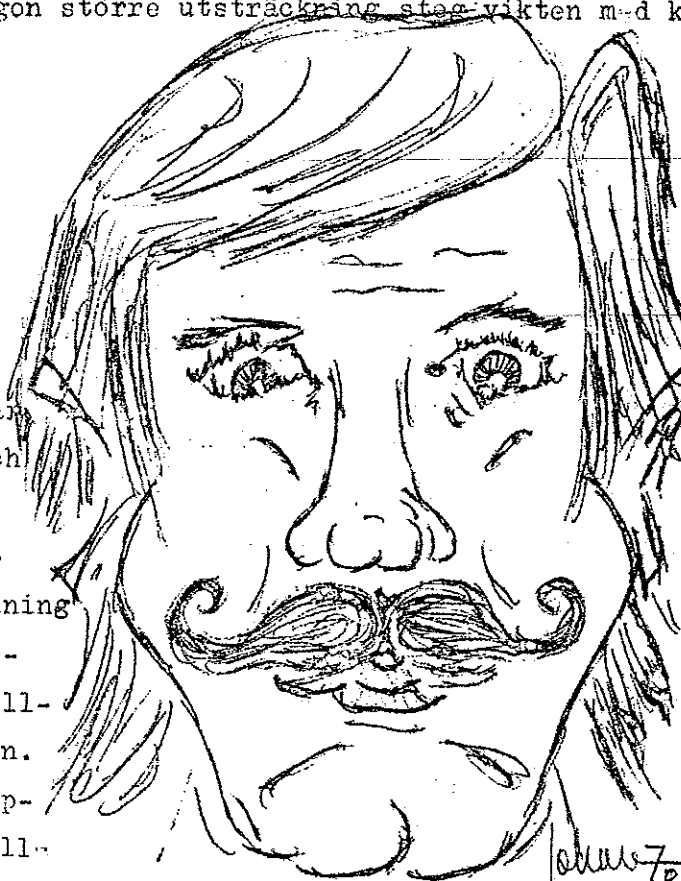
FINGRET

Militär uttryckning, civila kläder, ord som väl alltid klingar högt i en vplis öron. Det måste erkännas att stämningen var lite vemodig bland alla 16 furirer som i augusti lämnade Karlsborg. Synd att mista de kompisar man delat så mycket med, tyckte nog de flesta. Vi lovade dock varandra att göra allt för att fortsätta bekantskapen. Vi får väl se hur det går.

Väl framme i stan igen började alla små problem man inte tänkt på tidigare. Studier eller arbete osv. Det största problemet utgjorde nog maten - maten? Jo, man var ju van vid att göra av med lite föda, så när man bara åt och inte rörde på sig i någon större utsträckning steg vikten med kvadraten på skostorleken. Katastrof!

ansiktet hade ju
jat med så smått
veckorna, men nu
växer sakta.

En annan sak som
att för alla sina
mött på nästan 2 år
sta hoppet - om och
tråkigt i längden,
stå deras nyfiken-
Då jag såg en fällning
kan jag inte förne-
och vis längtar till-
och skogsluffningen.
der pepmånaden. Pep-
Passar också på till-
till alla gamla 69-70-or och PCS genom Örnen. Väl mött under kalotten, negrer!

Långt hår och hår i
en del av oss bör-
under de sista
- oj vad det

man inötnar på är
änner, som man inte
berätta om det för-
om igen. Det blir
men man kan ju för-
het.

i TV av fjs - are
ka att man på sätt
baka till hoppen
Vi får väl se un-
par, peopar!

fället att hälsa
kalotten, negrer!

Till årsklassen önskar jag alla " God Jul " och hoppas att ni inte mått allt för illa under jägarveckan, för det var väl inte kallt och ni fick väl inte känna på skiten ordentligt. - 20 armhävningar kör!

Genom den snabba tekniska utvecklingen, kanske främst den på teleområdet, har underrättelsematerialen blivit så effektiv, att varje man, inte minst vid spaningsförband, måste ha någon kännedom om den. Att utförligt beskriva all materialskulle fylla hyllmetrar, och jag skall här bara kortfattat beröra sådana materiel, som direkt kan påverka fallskärmsjägare.

Radar genomtränger mörker, dimma, moln m.m. och reflekteras mot föremål av olika slag. Spaningsradar kan användas för att upptäcka flygplan, och anger då vanligen, såväl fasta som rörliga mål. För att inte radarbilden skall bli för gyttrig, får man "skärma av" marken. Dessutom döljer terrängformationer och jordytans krökning föremål nära marken på lägre avstånd. Flyger man nära marken har man alltså goda möjligheter att ta sig genom fiendens luftförsvar utan att "fångas" av radarn. Kommar man högre upp, ökar risken snabbt för upptäckt och nedkämpning, och att med svenska resurser försöka flyga genom en stormakts luftförsvar på höjder över något hundratal meter kan betraktas som rent självmord. På frågan hur högt en radar verkar, kan jag av sekretessskäl bara svara: Tillräckligt! Om det gäller för oss aktuella flygplan.

Lätt radar kan också användas för att i öppen terräng upptäcka soldater, som framrycker i mörker. Sådan radar verkar främst mot rörliga mål, och en sådan framryckning som 2:a plut. gjorde mot W6 i september, torde ingen radar i världen kunna upptäcka. Tätt använda är nog hundarna effektivare i så fall. Infraröd utrustning kan vara aktiv eller passiv. Den aktiva utrustningen är lätt att upptäcka med en IR-indikator, medan den passiva apparaturen inte kan detekteras. Den passiva materielen är än så länge mycket komplicerad och dyrbar, men kan vid flygfotospaning avslöja eldande i tält, snöbivacker m.m. All IR-strålning genomtränger mörker, men stoppas som synligt ljus av dimma, moln och rök.

Bildförstärkare är instrument, i vilka det ytterst svaga ljus, som råder även nattetid, omvandlas till synligt ljus. Instrument, ungefär dubbelt så stora som kikare, och till en kostnad av 15 000 kr kan t.ex. användas av observatören vid en fast spaningspatrull. Man kan då övervaka trafiken på 3 - 400 m avstånd och behöver alltså icke gå fram på natt - oplats, vilket, framförallt på vintern, medför stora risker.. Dessa siffror gäller dagens material, om några år kan kanske fallskärmsjägergrupperna utrustas med lätta, fältmässiga och relativt billiga apparater. Qui vivra, verba! Vidare kan man tänka sig att använda sådan apparatur för att även i mörker kunna flyga på lägsta höjd. För att fastställa läget av våra radiosändare använder fienden pejll-utrustning med vilken riktningen till den strålände antennen fastställs. Med hjälp av flera sådana pejlstationer får man flera riktningar och närmastans i närheten av skärningspunkten finns sändaren. Motmedlen är främst sträng signaldisciplin, korta sändningar på varierande tider och frekvenser, utnyttjande av terrängen. Fastän man inte får ha någon övertro på denna utrustning, måste man ändå ta hänsyn till den i planläggningen.

S Y - DIVING

Det finns många tjusiga sporter som skänker sina utövare tillfredsställelse. Seglaren berättar vitt och brett om sina bravader, golfspelaren, utförsåkaren om sina osv.

En sport som sällan nämns är fallskärms hopning. Att sitta i den lilla fessnan på ett par tusen meters höjd, och studera molnformationer på nära håll, samtidigt som man skönjer moder jord långt, långt därnere, är bara det en upplevelse. Att sedan sätta ut en fot på ena hjulet och lämna planet, bjuder naturligtvis på än större tjustring.

Att jämföra det fria fallet med någonting annat är omöjligt, eftersom det inte finns något att jämföra det med. Att sedan kunna styra ner sin skärm utanför klubblokalen, hänga av sig prylarna och ta en fika är ju inte heller så tokigt. Efter att ha beskrivit fallskärms hopningen med så här lyriska ordalag, är det kanske dags att se lite mer realistiskt på det hela.

Att bli manuell hoppare kräver inte så mycket som de flesta kanske tror. De som har bestämt sig för att börja med den här sporten har att underkasta sig en utbildningsplan som innefattar 40 hopp. De 10 första hoppen är automatiska, därefter påbörjas det fria fallet. Det första på 3 sek., sedan stegras falltiden efter hand. Slutmålet är en spinn - test från 2 000 m. höjd. Där gäller det för hopparen att bevisa att han kan göra snabba svängar och sedan kunna stoppa dem.

Under hela utbildningstiden finns en säkerhetsutlösare, en s.k. Kap - 3, monterad på skärmen, i den händelse något skulle inträffa.

Det kostar c:a 300 kr att utbilda sig civilt. Ett automathopp från 600 m höjd kostar 35 kr.

Fallskärmsjägare som vill börja hoppa civilt, har den förmånen att de redan är utbildade och följaktligen inte betalar någon kursavgift, utan en årsavgift på ung. 50 kr, lite olika beroende på vilken klubb man blir medlem i. Det finns klubbar i Skåne, Göteborg, Karlsborg, Stockholm, Västerås, Umeå, Sundsvall, Östersund och Värmland. Priset för ett manuellt hopp varierar också beroende på om man har egen skärm eller hyr en av klubben. Som ett exempel kan nämnas att ett hopp från 1 000 m höjd med en hyrd skärm kostar c:a 35 kr. Har hopparen egen skärm får han betala ung. halva den summan.

Den som känner sig hägad kan kontakta någon av lokalavdelningarna för vidare information.

TILL SÄLLV
H H H H H H H H H H

REPCORD.

PARA COMMANDER MK I - KALOTT

BESIKTIGAD FÖR 1971, 354 HOPP (KAN VERIFIERAS)

FÄRG: GUL, SVART, RÖD. PRIS: 1000 KR

T. SETH 0505/11759

DET HÄR MED L UMPARMINNEN...

.....är ju enomdiskuterad företeelse. Att friska upp dem i damsällskap bör man, som bekant, undvika. I gengäld behöver en sådan begränsning i val av samtalsämne icke iakttagas i herrsällskap, då detta ämne ensamt är fullt tillräckligt. Och om en "vanlig" soldats förråd av lumparhistorier är stort, så är fallskärmsjägarens (nästan) outtämliga.

Som gammal, grånad jägare vill jag damma av några av minnets dyrgripar. Dessa är hämtade från fornstora dagar. I mitt fall från 1968-69.

Exercisen är troligen en bekant företeelse. Jag minns mycket väl vårt första exercispass. En livligt uppskattad öfu ledde detta. En pratglad rekryt kommanderade, viskande, en order. Viskningen uppfattades av öfus känsliga öron. Han vände sig sakta runt och sade vänligt: "Det fanns en gosse här förra året, som också pratade i ledet. Sedan låg han i gruset och undrade vad som hänt. Helt ----om!!!" Öfu hade grundlagt en solid popularitet.

Det första mötet med, den likaledes populära, plutonchefen är också svårt att glömma. Fj: "Välkomna till tredje pluton! Jag tror.. Fel! Jag vet att ni kommer att bli bäst!! "

Traditionerna är helt säkert viktiga för FJS-andan. En av dessa går ju ut på, att alla befäl som slutar sin tjänstgöring vid FJS ska kastas i Vättern. Sgt P. skulle lämna vår skara. För att försöka undgå sitt ofrånkomliga öde, hade han skyndat att bryta av sig handen. För att vara på den säkra sidan hade han förskansat sig i befälsrummet. Men traditionernas band är starka. Sgt P. utlämnades av Fj efter anhållan från plutonen att få disponera honom under fem minuter. Handen var hans sista chans. Sgt P:s öde var dock beseglat när vi plockade fram en plastpåse att emballera blesseyren med vidhängande bandage i.

De ihågkomster som avdelats störst utrymme i huvudknoppen är självfallet hoppningarna. Det mest dramatiska hoppet ägde rum utanför Skövde. Natthopp. Fullmåne och molnfritt, sånär som på ett enda litet moln ovanför hoppfältet. Vi flög i rote med DC-3:orna. Rött ljus - Färdigställning! Grönt ljus - Färdiga! I samma ögonblick som det gröna ljuset tändes dök kärran brant. Hoppmästaren slet in ettan. Fötterna ville lätta. Omedelbart efter detta ramlade alla gubbar förut i planet. Hoppare nr 18 hindrades från att rasa in till piloten av den stängda kabindörren. I gengäld fick han 17 polare i en snygg trave ovan på sig. Motorerna började bluddra. -"Nu är vi snart i backen", tänkte man. Motorerna tystnade. Det ven om vingarna. Motorerna startade. Drogs upp på full gas. Piloten tog upp kärran tvärt, mycket tvärt. Benen vek sig på hela gänget. Med hackande motorer gjorde vi ett ärevarv runt fältet, kom in och fällde. Det vidade sig att planen i roten gått på kollisionskurs, när de kom ut ur molnen. Dessutom låg vingspetsen på vårt plan strax under det andra planets vingspets. Vår säkra pilot grejade det med en störtdykning. Piloterna ja! - Det berättas, att när vi luftlandsattes på jägarveckan fick sista liften problem med sin 3:a. Ena propellern vägrade gå runt.

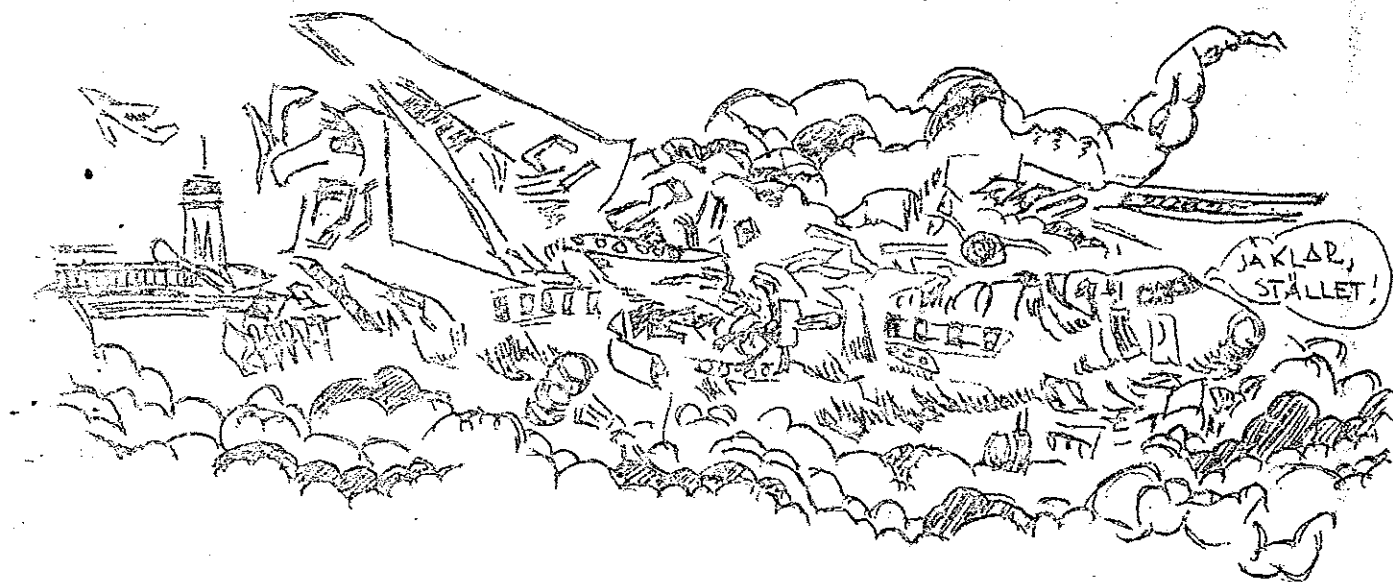
- "För en fallskärmsjägare är inget omöjligt ! " Sa piloten och hoppade upp på vingen. Med sig hade han en bit stålWire, som på lämpligt sätt riggades upp i motorn. Därpå drog han iväg med sin lift. Det avlöpte väl.

FJS hade en amerikansk militärattaché på besök. Lt K. skulle bjuda på hoppuppvisning. Han tänkte slå två flugor i en smäll. Dels sätta nytt "Flugebyrekord" med 40 hoppare samtidigt över fältet, dels servera en smula dramatik åt gästen. Dramatiken skulle bestå av ett antal befarade trädlandningar p. g. a. det stora antalet hoppare över det lilla fältet. Men som gräver en grop osv.... Samtliga värnpliktiga lyckades tränga ihop sig på fältet, medan Fj A. precisionsländade i en talltopp.

3:a plut. var f.ö. identisk med den i rikspressen våldsamt uppmärksammade fallskärmsjägerpluton, som stängde av el-nätet i Ånge med omnejd. För att klara av den saken krävdes att fyra jägare skulle damma in i några högspänningsledningar med sina skärmar. Öfu Koppala såg emellertid till att stänga av strömmen i tid, genom att ramma en transformator. De enda personskadorna uppgick till ett brännsår i baken på Kuoppala samt ett brutet ben, på en upphetsad bandvagnsförare från I 5.

Slutligen, helt kort om ett överfall, som hade vissa skönhetsfel. Överfall på fordonsplats. Djupt mörker rådde. Sex bilar och ett antal tält avtecknade sig dock i dunklet. Perfekt påsmygning. 100% lyckad attack. Alla bilar sprängda, allt levande nedmejat. Vi drog oss tillbaka nöjda med vår insats. Emellertid dyker en stridsdomare upp och informerar oss om , att vi sprängt sex ambulanser i luften samt likviderat fiendens samtliga sårade. Vi ilastade bussen. Till våra efterträdare vill jag säga: Om en bil är försedd med ett stort rött kors på ett vitt fält, så är det en ambulans!!!! Den skall icke sprängas!

/ Strömberg 68-69 /

En dykarorientering mellan hoppen.

Efter ett antal besök på FJS där mitt enda bidrag hittills har varit att medföra snö och starka vindar har nu tillfället kommit att kompensera detta genom att bidra med några rader från dykarhorisonten.

Till allt börja med måste jag påpeka att man som marinär är djupt imponerad över den fasthet och trivsamma stämning som utbildningen bedrivs med här på FJS. Trevligt har vi det också i marinen och speciellt inom specialgrenen, dykeri, men ofta kämpar vi mot oregelbundna utbildningsvägar och mångskiftande verksamhetsområden, där uppgiften löses med improvisationer och muntra tillrop. Den militära dykaren börjar sin bana vid dykarskolan i Karlskrona. Där genomgår han grundläggande luftdykutbildning i 2 veckor. Härifrån kommer han till olika dykarskolor avsedda för tillämpad dykutbildning.

För marina dykändamål utbildas årligen

10 st stampersonal	som tunga dykare (72)	på Dykarskolan Hårsfjärden
20 st vpl+stam	som attackdykare (luft+syre)	- " - - " -
20 st vpl+stam	som skyddsdykare (10m)	- " - - " -
35 st vpl+stam	som röjdykare (40m)	Röjdykardiv. Göteborg
30 st vpl+stam	som mindykare (40m)	KA 1
10 st vpl	som attackdykare (luft+syre)	Kustjägarkomp.

Som niser finns det en mängd utbildningsvägar där enbart de 2 veckorna i Karlskrona är lika för alla.

Eftersom jag bl. a. är chef för attackdykarutbildningen i flottan skulle jag vilja berätta litet om deras utbildningsgång.

Som ung och oerfaren blivande dykare, vpl eller stam, börjar man i Karlskrona på hösten. Här insättes omedelbart hjälm - och vattentvätt för att göra eleven mottaglig för fortsatt utbildning. Direkt efter den grundläggande utbildningen fortsätter piltarna med markstridsutbildning samt övrig yrkesutbildning som signaltjänst, sjömanskap, navigering, befälstjänst etc. vid dykarskolan i Hårsfjärden. Skärgårdsterrängen här ger eleven tidigt goda möjligheter i navigering och terrängtjänst. Under hela vintern dyker eleven c:a 1 dag per vecka för att upprätthålla färdigheten.

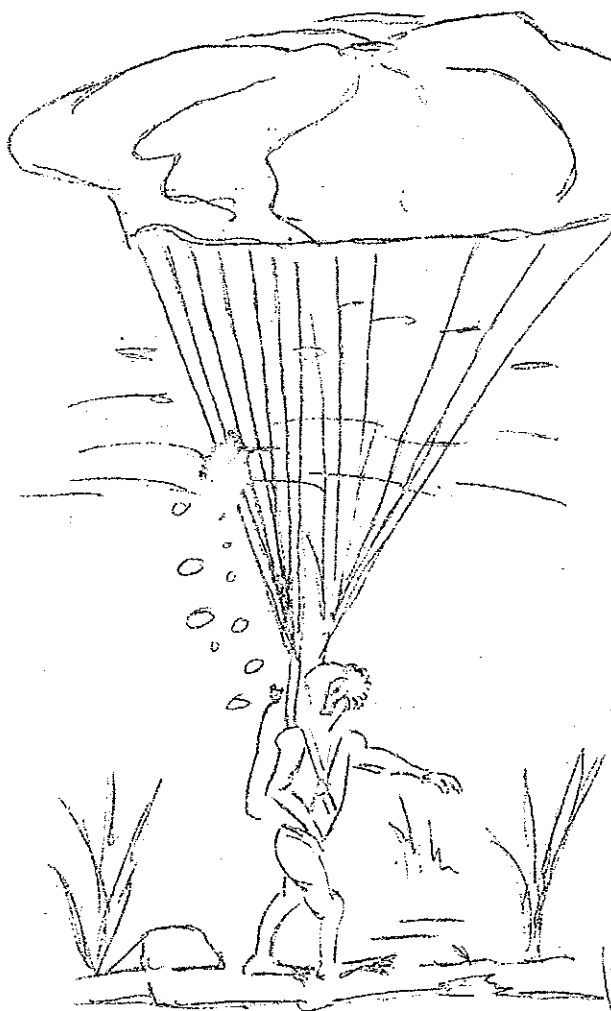
När sommaren kommer och isen släpper sätter vi direkt igång med kanottjänst i 2 mans klepperkanoter av gummi, simning med dykardräkt antingen torr eller våt och dykning med syrgas - eller luftapparat. Utbildningen kulminerar i augusti då 3 st slutprov skall avklaras för godkännande som attackdykare. I veckas långpaddling på en sträcka av 180 dist. minuter där bivaekslagning och försvar mot eldöverfall övas. Långsimning i ytan med dykardräkt i 8 km på högst 6 tim. Långdykning med syrgasutrustning i 3 km på valfri tid. Utbildningen bedrivs

så att dessa tre moment utgör grunden för attackdykarens kunnande.

Det går emellertid ej att enbart utnyttja kanoten som transportmedel, utan även övning i fällning från Vertohkp övas med övergång till omedelbar dykning efter vattenkontakten. Hopp sker från 5-10 m samt med hkp under gång.

Ett annat transportmedel som med framgång utnyttjas i år är ut - och inslussning från ub i uläge, som medför långa dolda transportsträckor. 1 hel vecka lägges ned på denna utbildningsform.

Slutligen finns en avancerad form av fällning och hämtning av dykaren enligt ett amerikanskt system, som vi använder ett antal år, som benämns cast - and recovery. Härvid ligger dykaren i en liten gummibåt som snurrats vid sidan av ett större, snabbgående ftg. (200-båt, motortorpedbåt) och på läge rullar dykaren i vattnet och dyker. Bärning sker genom att dykaren sticker i armen i en snara och sparkar till med simfenorna så är han uppe utan att blinka (förmodligen med ett stort blåmärke på axeln).

För att koordinera all denna punktutbildning bedrivs 2 kvällar i veckan under sommarhalvåret s.k. smygövningar. Den ena kvällen får dykarparen (oleven opererar i par under hela utbildningen) smyga fram till anfallsobjekt i landsvägen och utföra uppgifter. Den andra kvällen skall anfallet ske dykvägen och här ökar man längden och svårhetsgraden på dykningen successivt.

2 Veckor under KFO bedrivs tillämpningsutbildning med övriga kustflottan i bas. Här agerar då attackdykarna i B-styrka och stör verksamheten och ställer till satyg. (Vilket är mycket roligt tycker instruktörerna och eleverna).

Ja, jag tvingas sluta här och hoppas denna lilla exposé över marinens dykari och attackdykarnas i synnerhet skall intressera någon inbiten fallskärmschoppare på samma sätt som hoppningen har gjort med mig.

Olav 70

I CURTSELL

Åter igen stod jag inför en drömräsa. Jag skulle än en gång få resa till Sydamerika för att representera Sverige och svenska landslaget i militär femkamp. Efter en hård och lång säsong stod jag äntligen vid målet.

Vi samlades på P 7 i Ystad den 20/10 för en sista uppladdning innan vi åkte iväg. Där deltog vi utom tävling i de vpl. Armémästerskap.

Innan jag fortsätter så skall jag presentera det svenska VM-laget i rangordning:

1. Serg Rolf Nilsson, I 3, debuterade i VM-65; bästa plac. 4:a-67, 2:a-68.

Militär Mästare -68. 2:a-lag VM 67+68.

2. Öfu Rolf Björklund, FJS, debuterade -65, bästa plac. 7:a-66, 2:a-67, 3:a-68, 2:a-lag VM, SM -70.

3. Öfu Leif Fritz, P 6, debuterade -65, bästa plac. 13:e-67, 14:e-68.

4. Lt/R Björn Almqvist, P 6, debuterade -68, bästa plac. 18:e-68.

5. Vpl/Serg Anders Ljunggren, I 2, debutant.

6. Serg Karl-Johan Lundström, K 4, debutant.

7. Vpl/Serg Kennet Olofsson, I 2, reserv och debutant i VM sammanhang.

Lagledare var kapten Rune Öjdahl, S 2, och tränare kapten K-E Einerth, I 16;

Dessutom följde, som delegation, överste Ebbe Gyllenstierna med.

Som extra sött sällskap hade Rolf och Björn tagit sina fruar med.

Efter en veckas tävling och träning så packade vi, på lördag, våra grejor och lastade dem på en bil för tp. till Kastrup. Där anslöt sig Leif, som var tvungen att plugga hela veckan, översten och de båda fruarna.

När vi hade checkat in vårt bagage, embarkerade vi vårt flygplan. Vi skulle flyga hela vägen med ett Brassebolag som heter Vagrig.

Den första platsen vi mellanlandade på var Paris. Där träffade vi det franska VM-laget som också skulle till Argentina. Att det var skärpt bevakning på grund av alla flygplansskärningar fick vi erfara när vi skulle ut till planet. Samtliga blev grundligt undersökta och kroppsvisiterade.

Efter en kort mellanlandning i Rio, där det regnade och var ruggigt, så landade vi då äntligen i Buenos Aires. Vi möttes av strålände solsken, varmt väder 25° och en stor delegation ur svenska föreningen samt repr. från Argentinska Federationen. För att vara i Latinamerika kom vi snabbt genom tullen och samlades i ett litet rum där vi hälsades välkomna av ambassadör Östen Lundborg. Därefter lastade vi upp våra grejor på en lastbil och for iväg till förläggningen i en Mercedesbuss.

Översten och Björns fru, Birgitta, skulle bo på Hotell Shelltown som Federationens gäster, men Britt-Marie, Rolfs fru, kunde inte göra det eftersom hon bara var underofficersfru. Men efter många om och men lyckades det att få Federationen att gå med på att flickorna delade rum. Vi övriga bodde på en flygbrigad som låg i utkanten av BA. Med oss där ute hade vi en svensk kille, som heter Lars Loostrom. Han jobbar på Svenska konsulatet och skulle vara med oss hela tiden som tolk.

Nästa dag började träningen. På fm. kände vi bara lite lätt på hinderbanan och terrängbanan. Dessutom tor vi ett simpass. På em. var vi bjudna till gen. kons. Otto Kottmeier, på en äkta Argentinsk "Asado". En "Asado" är en festmiddag där det serveras bara grillat kött. De börjar med vitt bröd och massvis med rött vin. Därefter får vi in grillade hjärtan, njurar och lever tillsammans med grönsaksallad och till slut kommer de helgrillade ryersidorna in och styckas i lämpliga delar. Allt grillas över en öppen eld alldeles i anslutning till borden. Efter "Asaden" svalkade vi av oss i swimmingpoolen.

Tisdag och Onsdag gick åt för träning. Vi körde stenhårt vid varje pass. Terrängbanan körde vi en gång på tid och hinderbanan 3 ggr. hela banan på tid med 5 min.: vila, bara för att nämna några exempel.

Jag skall nämna lite om de olika banorna. Skjutbanan var inbyggd och var ganska hyfsad även om tavlorna satt lite väl lätt. De satt med bara ett par cm. mellanrum.

Hinderbanan var byggd i betong och trä. Den gick i en öppen fyrkant och bara en i taget kunde springa på den. Banan var hård och vissa hinder var verkligen svåra. Hundkojan var av betong, tripp, trapp trullhindret var brant och bestod av smala fyrkants plank. Lejongropan var nedsänkt och hade bara lös sand i botten. Sista balansen bestod också av smala fyrkantsplank. Hgr. banorna var bra även om vinkeln mellan 20 och 35 metersringen var ca. 120°.

Hindersimbanan var också rätt bra när de fick rätt höjd på bryggan och fick fast sista stocken. Terrängbanan fordrar ett kapitel för sig. Start och mål var vid målet för hinderbanan. Vi började med ca 1,5 km hård lerväg, därefter sprang vi längs en startbana i över 500 m sedan var det en lika hård lervägen fram till 4,7 km då sprang vi diagonalt över samma startbana igen och sedan samma lerväg som i början fram till 6 km. Därefter sprang vi på betongväg till 7,5 km då hade vi kommit fram till starten för hinderbanan. Där sprang vi runt den på en väg och på upploppet (150 m) sprang vi på gräs och sista 25 m in i mål gick vi in på hinderbanan och hade samma mål som vid hinderlöpninen.

Summan av kardemumman blev att vi sprang ca. 2,5-3 km på betong och resten på hårda lervägar. Någon höjdskillnad såg vi inte till, även om den fanns på banprofilen, men den hade de utmärkt i centimeter. Banans högsta punkt låg 26,64 m och dess lägsta på 22, 86. Så ni kan ju själva tänka er vilken terränglöpninen det blev.

Torsdag och fredag gick i samma stil som de båda föregående med undantag av torsdag em. då vi gjorde en rundtur i BA. Vi blev goda av fru Ingalill Reidler och vi såg större delen av innerstaden och massvis med olika president monument. Den mest kända av dem är Saint Martin. Vi såg även en mängd olika byggnader som det är omöjligt att komma ihåg vad de heter. Rundresan avslutades nere i ett hamnområde som heter Bocca. Det var ett färgglatt och pittoreskt ställe. Mitt i detta område bodde en berömd konstnär som heter Benito Martin. Han var god vän med fru Reidler och hon presenterade oss för honom och vi fick tillfälle att titta på hans samlingar. Han är en säregen man. Alla pengar han får för sina tavlor skänker han till en skola för fattiga barn i Bocca,

en skola som han startade för länge sedan och som Argentinska staten nu har övertagit.

Argentinas populäraste fotbollslag heter Boca junior och de har en liten säregen historia. När klubben startades visste de inte vilken färg de skulle ha på sina tröjor. Då var det ett ljushuvud som sade att vi tar de färger, som det är på flaggan på den båt som först kommer in i hamnen. Den båt som kom var en svensk, och nu har de alltså blå-gula tröjor. Så att så fort vi visade oss med vår landslags overall trodde infödingarna att vi var f. l. l. spelare ur Boca junior.

På lördag blev det lite lätt träning på fm. och på em. åkte vi in till centrum och choppade. Svenska Föreningen bjöd oss på middag på kvällen där vi blev bjudna på svensk mat allt från sillbord till kaffe med glass. Efter middagen blev det dans och större delen av den svenska kolonin var där och vi hade väldigt trevligt.

Nästa dag var vi inbjudna till högmässa med förstärkt kyrkkaffe av kyrkoherde Olle Ek i Svenska Kyrkan.

Eftermiddagen tillbringade vi inne i BA, bl.a. var vi på ett nöjesfält och hade kul. Lite senare på kvällen åkte jag, Rolf m. fru, Björn m. fru, Lasse och Kennet med ena chaffören och åt middag på en liten restaurang vid stranden av Rio de la Plaza. Efter att ha avnjutit en bastant och god måltid åkte vi hem till föreläsningen för att vila upp inför tävlingen som skulle börja nästa dag. Första tävlingsdagen, skjutning. Första skottet skulle smälla 08.00, men som vanligt i dessa länder var det för många kockar om soppan. så det smäll inte förrän kl. 09.35. Som jag nämnde förut var banan bra och resultaten lät inte vänta på sig. Redan i andra skjutlaget tanades mitt världsrekord av Winkler, Österrike på 195 p. I nästa skjutlag rök sedan mitt rekord all världens väg. Då sköt nämligen Schackl, Österrike, 196 p. Den stora skrällen kom i sista skjutlaget. K.J. Lundström hade skjutit fullt i F1 (100 p.) och sedan kunde de inte hitta mer än nio hål på snabbserien. Där blev han bortdömd ett världsrekord, ty enligt mitt och andras tycke så fanns det tio träff på tavlen. Vårt resultat blev ändå hyfsat även om en del av oss gjorde en och annan miss.

Resultat efter skjutningen:

1:a Schackl A 196	8:a Ljunggren 190
2:a Winkler A 195	12:a Nillsson 188
3:a Björklund S 193	20:a Lundström 186
4:a Fritz S 193	28:a Almqvist 182

Lag: 1:a Österrike, 2:a Sverige (bara en poäng efter)

Den tredje grenen, harkastning, är det stora nervprovet. Det är här som tävlingen i regel avgörs. Sedan kan man med ganska stor sannolikhet förutse utgåendet. Här började dagen med nästan en timmes förskjutning. Här började K.J. av oss. Han kastade bra, fick 169,70 p. Nästa var jag och underligt nog var jag inte så nervös den här gången. Jag fick en normalserie, i p rec. 120 p och fick ett lyckat kast i kängdkastet. 62.63 m. Rolf kastade närmot under sitt normala utan att göra bort sig. Han fick 186,93 p och blev 3:a

på det. Fritz däremot kastade överallt utom i ringarna. Fick inte mer än 107 p i prec. Sedan hjälpte det inte att han hade det längsta kastet av alla på 68,40 m. Trots att Björn hade ont i armen, så fick han ihop 151, 20 p, vilket är ett normalresultat av honom. Konstigt, men jag har än idag, efter nio års tävlande i den här sporten, inte sett en enda bra vänsterhands kastare.

Björn är nämligen vänsterhänt. Anders fick 167, 84 p vilket han kom 21:a på. Nu kunde vi börja skönja hur det skulle gå. Visserligen låg jag nu etta och vi ledde i lag. Men differensen till de närmaste lagen var för liten, tyckte i alla fall jag. Både Österrike, Frankrike och Norge tröckte på bakifrån.

Näst sista grenen var simningen, och där gällde det att vi alla samm på pers. rekordtider, för att kunna hålla undan för de andra. K.J. började igen och sam in på 32,4, vilket var i närheten av hans bästa tider. Nästa man var Björn han fick 31,6 vilket var något sämre än vad vi hade räknat med. Sedan kom Fritte på 30,6, godkänt. Rolf sam in på 30,4 vilket var bra utav honom och sedan var det min tur. Jag började med en tjuvstart, och blev nog lite stel av det och fick 29,3, vilket är något sämre än jag räknat med. Sist av oss kom Anders och han skrällde till med 28,8 och blev 6:a på det. Vann gjorde Mouriesse F, på 27,3. Själv blev jag 11:a, Rolf 18, Fritte 20, Björn 33 och K.J. 39:a.

Efter fyra grenar var ställningen följande:

1:a Björklund	S	4.208.58 p	Varje poäng här är värd en sek. i
2:a Långb urg	F	.188.12 p	terränglöpningen.
3:a Schackl	A	4.168.10 p	
4:a Winkler	A	4.146.42 p	
5:a Nilsson	S	4.119.08 p	
6:a Tessen	N	4.112.56 p	
7:a Ljunggren	S	4.096.84 p	
8:a Anderssen	DK	4.041.74 p	
11:a Fritz	S	4.022.70 p	
18:e Lundström	S	3.947.40 p	
21:a Almqvisr	S	3.896.90 p	

Som ni ser är det hårda bud. Speciellt för mig. De sju som ligger bakom mig slår mig normalt med 1,30-2,00 min. Vilket innebär att jag kunde hamna var som helst mellan första och åttonde plats.

I lag var det ännu kärvare. Där skulle Österrike ta in 2,40 min. i löptid, Frankrike 4,05 och Norge över 7 min. Det såg mörkt ut när vi räknat på sekunderna, eftersom vi är väldigt medvetna om att terränglöpning är vår svagaste gren. Tiden gick och vi stod inför det oundvikliga att här måste det springas. På morgonen nästa dag gick vi upp redan kl 05.00. Vi tog en lätt joggningsrunda före frukosten, som bestod av té och rostat bröd. Första start var redan 08,01 och tro mej eller inte, men första tävlande kom iväg kl 08.01.

Det hade varit väldigt diskussioner om vilka skor som var lämpligast att springa i. Somliga höll på släta träningskor, och andra på spikskor med korta spik. Jag var tveksam in i det sista, men tillslut bestämde jag mig för att springa

i spikskor, men vi tog bort den spik som sitter under stortåns trampdyna. Det visade sig vara ett lyckat drag. Anders gick ut först, eftersom Rolf skulle låna hans maratonskor. Jag gick sedan ut som tvåa av oss. Vi hade folk ute på banan, som gav oss mellantider. Det var Kennet vid 4 km, Lasse vid 6 km och Einarth vid 7,5 km. Jag öppnade ganska hårt och det gick väldigt lätt att löpa. Märkte att jag började ta in på dansken, som startade minuten före mig, redan efter 2 km. Vid 4 km hade jag 13,30., men sedan fick jag en chackningsperiod mellan 5 och 6 km. Efter 6 km kunde jag sedan köra hårt igen och jag klämde dansken efter 7,5 km och gick ifrån med över 7 sek de sista 200 metrarna. I mål tittade jag på min klocka och såg att tiden var över förväntan. Jag hade sprungit över 1 minut bättre än vad jag hade hoppats på. Jag fick som officiell sluttid 27.13.00 vilket är personligt rekord, med över en halv minut. Denna tid visade sig räcka till att bara halka ned en placering. Även om de övriga svenskarna sprang ovanligt bra. Anders var än en gång bäst av oss blev 6:a på 26.17,8, Rolf 9:a på 26.25,6, Björn 21:a på 26.51,8, K.J. 28:a på 26.59,4 och jag 30:e på 27.13,0. Fritte gick väl något sämre än beräknat, men banan var ju inte i hans smak direkt och dessutom var han sämst löptränad av oss. Langbourg som skulle ta in 20 sek på mig, tog 28 och slog mig sammanlagt med 8 s.

Men största överraskningen var att vi höll undan både för Österrike och Frankrike. Frågan före terrängen var vilka av dessa två som skulle vinna och så snuvade vi båda två. Vi slog t.o.m. Österrike i löpningen, och Frankrike tog bara in 50 sek på oss. Glädjen var stor i det svenska laget. K.J. och Anders hoppade omkring som kalvar på grönbetet. Oscar Kraepelien bjöd oss på stående fot på en middag nere i Bocca och översten bjöd på champagne. När vi gick till förläggningen så passade vi dessutom på att kasta Öjdahl och Einarth i bassängen.

Sedan var det dags att byta om för prisutdelningen. Det var en prisutdelning med pompa och ståt, med en massa höjdare både från den civila, militära och kyrkhiga sidan. Dessa herrar delade sedan ut bucklor i olika storlekar både till höger och vänster.

En liten poäng under prisutdelningen var att Nuñez, en argentinare, som vann herkastningen, hade skärmössan bakochfram i glädjeyran vid hämtningen av bucklan. Detta blev upptäckt av höga vederbörande och han fick krypa in i kurrän i 14 dagar, direkt efter prisutdelningen.

På kvällen åt vi middag i Bocca och det blev en verklig festkväll. Vi åt, sjöng och dansade långt in på natten.

Nästa dag blev jag, Öjdahl, Einarth, Anders, K.J. och samt Fritte bjudna av dir. Olle Ohlsson på en flygresor över Pampas till hans "estancia". Denna gård låg omkr. 55 mil söder om BA och resan tog närmare 2 tim. Det var en upplevelse att flyga över ett platt landskap utan att se en enda liten höjd. När vi kom fram, landade vi på hans privata flygfält, och åkte sedan bil sista biten till "estancian". När vi hade svalkat oss med diverse drycker och i bassängen,

åkte vi på en rundtur på hans ägor. Vi besökte en grisuppfödningens anstalt där de producerade över 1 000 grisar per år och en avelstjurfarm. På farmen fanns ett par verkliga praktexemplar. Det var de största tjurar jag någonsin sett. Efter denna rundresa bjöd Olle på en "asado" och sedan flög vi hem igen. På kvällen blev jag sjuk, troligen matförgiftad av salladen vi fick på "asaden". Torsdag den 8/11 var vi bjudna på "asado" av dir. Lagergren. Det var samma dag som vi skulle resa. Dir. Lagergren, som är chef för SKF, bjöd på en verkligt fin "asado" och tyvärr kunde jag inte njuta av maten av känd anledning. Senare på eftermiddagen flög vi till Brasilien och Rio de Janeiro.. Vi blev avtackade och avvinkade av den svenska kolonin, och vi kommer nog aldrig att glömma den hjärtlighet och spontana gästje vi blev mottagna och behandlade med där nere i Buenos Aires. Det är svårt att nämna någon före den andra, men skall man nämna någon så är det Hans Ekerén. Han och Lasse hjälpte oss hela tiden med alla de problem som uppstod. Oavsett om det var materiella eller språkliga.

Detta var tävlingsperioden, nu började semesterperioden. Kl 21,30 landade vi i Rio de Janeiro och blev där hjärtligt mottagna av Gunnar "Oj-Oj" Göransson och hans son Hans. De var ju gamla bekanta sedan vår vistelse här 1968. Vi lastade in i deras bilar och sedan bar det av in till stan. Först åkte vi till Hotell Regente. Där skulle översten, ledarna Rolf och Björn med fru bo. Kennet och Anders fick bo hos Göransson och vi övriga fick bo hos en svensk som heter Olle Bohlin. Vi hann knappt åka dit och plocka in våra grejor, förrän det bar av ut på stan.

På måndag passade vi på att sola oss lite och bada på Ipanema. På em. blev det även lite shopping, och naturligtvis så upplevde vi Rio by night varje kväll. Nästa dag reste de flesta av oss upp till Bocado. Det är ett ställe som Göransson äger och driver som ett pensionat. Det ligger ca. 14 mil söder om Rio, mot São Paulo. Det var där vi bodde -68, före tävlingen och tränade. När vi kom fram togs vi emot av fru Göransson, och det var verkligen kul att få återse de gamla platserna igen.

Dagen därpå åkte K.J. och jag upp till Sockertoppen. Resten av dagen solade och badade vi.

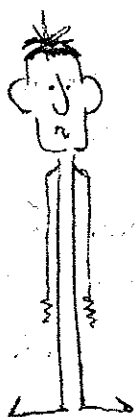
På torsdag gjorde vi ännu en långtur. Då åkte vi bil till Kristusstatyn, och vi tog den långa vägen upp som är 7 mil lång. Man åker på bergssidorna upp mot Cockovado, som höjden heter, på vilken statyn står. Hela sluttningarna är blomsterklädda med blommor som ser ut som "Flitiga Lisa". Det är ett otroligt skådespel. Det är som att åka mitt i djungeln. Man ser lianer och palmer och ett och annat litet vattenfall som kastar sig utför de branta bergssluttningarna. När man sedan äntligen kommer upp så ser man nästan hela Rio under sig. Hela fredagen gick åt för att gå runt i centrum av Rio och handla en massa. Mest köpte vi stenar av olika slag, halsband, ringar och läderarbeten. På kvällen var vi bjudna på middag av Göransson.

Det hade under veckan framkommit önskemål om att få se på fotboll, så Gunnar fixade biljetter åt oss till en match mellan Flamengo och Santos. Matchen gick

på lördag em. så hela fm. gick åt för packning och sedan åt vi middag och tog taxi ut till Marakanastadion. Det blev en fotbollsfest utan like för oss. Jag tror vi tittade lika mycket på publiken som på spelet. Även om en så berömd spelare som Pelé var med. Varje gång Flamengo gjorde mål exploderade läktarna i rött och svart. Folk stod upp på bänkarna och hoppade, dansade runt och sjöng. Stadion, som rymmer 220 000 åskådare, var bara fylld till 1/4, men ändå verkade den fullsatt när det blev mål. Direkt efter matchen åkte vi ut till flygplatsen och checkade in bagaget, tog adjö av Göranssons och gick ombord på ett av Varigs Boeing 707.

När man satt där i fotöljen och tittade ut över Rio, så tänkte man lika dant som förra gången: Det var en kul och obeskrivlig upplevelse, som man nog aldrig får uppleva igen. Med oförglömliga minnen och nyvuxna vänner, somnade man in i fotöljen, på väg hem till Sverige.

Rolf Björklund

—TIDEN GÅR FARTISKT LIKA FORT
ALLA STUNDER PÅ DYGNET, DET
KVITTAR OM MAN HAR RENSTRÖM
I LEKTIONSSALEN ELLER SITTER
PÅ PASS OCH LÄSER EXPRESSEN

—VISST ÄR JAG HERRE
I MITT EGET HUS!

—JAG BESTÄMMER SJÄLV
OM JAG SKALL DISKA
ELLER DAMMSUGA
FÖRST.

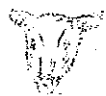
BEVATTNINGSPROJEKT INLETT.
ARAB KISSADE I ÖKNEN

HÄNDERNA VARSÅ
SMUTSIGA EFTER
JÄGARVECKAN,
ATT DE SÅG UT
SOM FÖTTER.

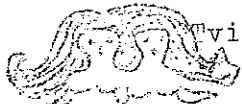
VÄRRE BEHÅRNINGAR

Väduren. 21 mars-20 april. Dagofficeren dyker upp och ställer till trassel för dig. En spännande fight med S-2 gör att ni blir inlagd några dagar, var mindre ekonomisk.

Oxen. 21 april-21 maj. Ni råkar ut för stora frestelser i form av en jägare (Memmi) som lockar er in på förbjudna vägar. Var försiktig på torsdagens bastubad.

Tvillingarna. 22 maj-23 juli. Lt finner er olojal för att ni inte putsat kängorna. Häng inte läpp, för det. Låna mycket pengar så kommer ni på andra tankar. Klaga på maten.

Kräftan. 17 mars-8 dec. Tala om tur alltså. Otroligt.

Lejonet. 24 juli-23 aug. Se upp vid nästa hopp, Andersson har skurit av nerfirningslinan. Ni har stor tur på fysträningen. En vecka på sjukan.

Jungfrun. 24 aug-23 sept. Dra fördel av kamraternas välvilja. 3; dje plut, är särskilt lättlurade. Lura Kn Käck så får du permission. Lura, lura lura.

Vågen. 24 sept-23 okt. Av sentimentala skäl ändrar ni på planen att spränga Wemdals bil, låt er övertalas av kamraterna. Lycka till.

Skorpionen. 24 okt-22 nov. Chanserna för förflyttning ökar, samarbeta med vågen. Om ni söker partner, sök bland orienterarna.

Skytten. 23 nov-22 dec. Glöm bort att göra patron ur. Skräms bef. Akta er för att ställa in er hos bef. Ni kanske aldrig kommer här ifrån.

Stenbooken. 23 dec-20 jan. Ni blir upptäckt på den fasta spaningen. Ligg kvar och låt som en abborre.

Vattumannen. 21 jan-19 feb. Ni har otur vid fallskärmshoppningen. Be någon klaga vid packen.

Fiskarna. 20 feb-20 mars. Ni får slut av bruden. Pengarna tar slut. Ni blir kallad stridis. Samarbeta med Vattumannen.

Efter ca. 1 månad här på FJS tyckte nog många att övningsuppehållet, skulle bli en härlig semester, men för oss orienterare skulle det inte bli något, för vi skulle till Skåne, där 5 - dagars orienteringen skulle gå av stapeln. Tävlingen började på tisdagen, men redan på lördagen stack en förpatrull, med serg. Fransen, ned för att göra Köpenhamn osäkert och "ladda" upp med lugna och avkopplande kvällar.

På måndagen kom huvudstyrkan ned, med Rustm. Krancher och festofficer Lindmark i spetsen. De installerade sig på P6 för att inte komma bort från "livet" för länge. Krancher hade fixat jägarhattar med ett band av fallskärmsstyg, för att vi inte skulle frysa om huvudet. Vi var ju nämligen nyklippta. På tisdagen som var första tävlingsdagen hade Krancher o Co. satt upp en reservfallskärm så att alla vi civila jägare skulle hitta varandra, för det var gott om folk där, närmare 7 000. Vädret var botten, sol och kokhett, men det hindrade inte att 107 Johansson tog hem segern. För befälen gick det något sämre.

Kvällarna tillbringades för det mesta ute vid den stora tältplats som byggts upp enbart för denna tävling. Alla gick runt platsen för att leta efter något att sysselsätta sig med. "Frasse" hade otur att hitta en småländska som han bara fick titta på, men det visste han inte då för det såg mycket lovande ut i början. "Roffe" hade fått ett tips av Frassé om ett jobb i Norrköping, men han var lika sen där, som i skogen, så Larsson hann före. På Fredagen skulle

vi ha "ålafest" nere vid stranden, där det bjöds på öl och ål. Men när jägarvädret kom så flydde alla in till Kristianstad, utom Frasse som hade sitt jobb att tänka på.

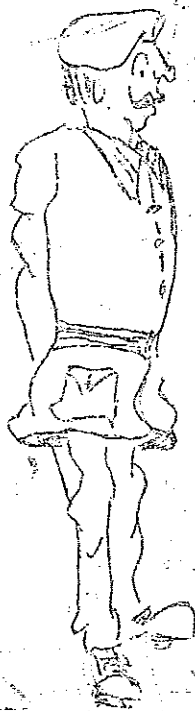
På Lördagen kom efterpatrullen och det var chefen själv som hade läst i tidningarna att Johansson skulle göra det som inte Frasse lyckats med, fastän han hade en ledning på en kvart. Johansson lyckades helt och vann en överlägsen seger i Juniorernas Elitklass. För oss andra gick det sämre.

På Lördag eftermiddag var det dags för prisutdelning och då tänkte de stora att de skulle glänsa, men vädret tillät det inte. Det var väldigt synd, för många ville se en hoppare på nära håll. Frasse fick heller inte visa sin utrustning, M i nästa år så lovade de att komma igen och det är bara att vänta och hoppas att det blir av.

A - laget

ÖVERFÖRIR, ALLTING
FATTAS UTOM EN
LÄSKÅNG

SLÄNG DEN I
HELVETE DEN ME

Att FJS skulle få ett starkt orienteringsgång stod väl klart redan vid inrykningsdagen. Det började också mycket bra vid Storsjöskavlen, i Östersund, där FJS's "femna", efter hård kamp med segrande Ludvika, kom på 2:a plats i den hårda seniorkavlen, trots att laget endast bestod av fem juniorer. Under fortsättningen av sommaren och hösten inkasserades också många topplaceringar och optimismen inför den stora händelsen, SM - veckan, i Skåne andra Septemберveckan, växte.

Att Arne Johansson skulle bli svårslagen om han fick in en fullträff på "dagen" var alla konkurrenter på det klara med. Och fullträffen uteblev sannerligen inte. Efter att ha lett från start till mål, blev segrarmarginalen hela åtta minuter, till Skånes hopp Göran Hedberg från Lund. "Det gick så bokskegen vajade och stängärdesgårdarna rasade, när den snabbe "Josse" for fram", berättade de få konkurrenter som haft upplevelsen att få se den "oövervinnerlige, i den snabba Skåneterrängen. Ytterligare två placeringar bland de tio främsta av jägarna, satte skräck i de konkurrentklubbar som väl i sitt övermod räknat med seger i stafetten.

Och inte växte väl optimismen hos dessa klubbar efter "jägarnatten", som den väl nu borde kallas, i Skåne, den 10 september. Att få 3 klubbkamrater på pallen har väl varken Hedemora, under sina storhetsdagar, eller Hekarpspojkarna lyckats med. Magnus Haraldson upprepade segern från i fjol och Bengt Strand fick en välförtjänt andraplacering. Arne visade åter sin säkerhet, och belade bronsplatsen. Några mera solklara favoriter än FJS, hade, och kommer aldrig att finnas i någon kavle, menade experterna. Och vi var inte sena att hålla med. När det sedan blev riktigt jägarväder, på söndagen, "med regn och halv-storm, steg optimismen om möjligt ännu högre. Hur skulle civilisterna klara sig i det här vädret??? Hur gick det? Vi blev visst 33:a..... Vi får väl dock trösta oss med att det var en annan jägare, vid namn 338 Kindström, som hade förmånen att få springa i Elfshögs segrande trio. Vi hade alltså fått 3 SM-tecken, av 5 möjliga, till FJS. Det är i alla fall något..... Efter ytterligare några "försörjningslopp", på senhösten, avslutade Arne, som han lovade, med en tiominuterssegar i Hylte 2-mil.

IDROTTS ÅRET 1970.

Idrotts säsongen har varit den bästa i FJS 19 åriga historia. Vi har vunnit ett nordiskt mästerskap, fem individuella SM och två lag SM. (Se resultat börs) Om vi ser tillbaka på de olika idrottsgrenarna, så är det orienteringen som dominerat i prislistorna och där vi ju också har svenska eliten. Näst därefter kommer våra fälttävlare, fempampare och fällskärmschoppare. Nu återstår bara att hoppas på skidgruppen, som ännu inte haft möjlighet att visa vad den går för

Kompanit har för första gången testats på ergometercykel, och där har vi fått fram ett fint medelvärde, hela 56, 5 ml. Den fina orienteringen eftermiddagen, som varit på fredagarna har blivit kompanits orienteringsstandard till en godkänd nivå.

Andra större händelser är att hela personal styrkan har fått utkvittera en träningsoverall, att användas vid lämpliga tillfällen.

När det gäller befälets deltagande i orienteringar och annan idrott, så börjar ni få tillbaka den gamla fina anslutningen. Jag hoppas därför att detta år som varit så bra kan bli minst lika bra nästa år då vi ännu har kvar de fina orienterarna som nu är på PCS.

Med många idrottshälsningar
en God Jul och Ett Gott Nytt År,
som helt bör gå i idrottens tecken.

Rustm Kräncher.

IUO.

Årets skolmästerskap.

1. Skolm. Dagorientering:

- vpl klassen 1. Fskj 107 Johansson Skolmästare
2. " 317 Haraldsson.
3. " 338 Kindström
bef klassen 1. Rustm Lidman
2. Fj Person
3. Rustm Krancher

2. Skolm Nattorientering:

- vpl klassen 1. Fskj 317 Haraldsson Skolmästare
2. " 105 Norén
3. " 314 Carlsson
bef klassen 1. Serg Fransson
2. Öfu Mordin
3. Öfu Brandqvist

3. Skolm Fälttävlan:

- vpl klassen 1. Fskj 317 Haraldsson
2. " 135 Krejci
3. " 107 Johansson
bef klassen 1. Fj Albertsson Skolmästare
2. Fj Persson

4. Skolm 3 000 m terränglöpning:

- vpl klassen 1. Fskj 107 Johansson Skolmästare
2. " 338 Kindström
3. " 108 Larsson
bef klassen 1. Fj Persson
2. Öfu Björklund
3. Serg Eliasson

5. Skolm i fallskärmshoppning, prec.

1. Rustm Samuelsson Skolmästare
2. " Krancher
3. Kn Käck

6 Skolm Hinderlöpning:

- vpl klassen 1. Fskj 232 Fjellberg
2. " 303 Lindberg
3. " 232 Elmsäter
bef klassen 1. Öfu Björklund Skolmästare
2. " Lago-Löngqvist
3. Serg Eliasson

7. Skolm skjutning:

- vpl klassen 1. Fskj 123 Jansson Skolmästare
2. " 201 Larsson
3. " 301 Andersson
bef klassen 1. Rustm Krancher
2. Fj Albertsson
3. Kn Käck

RESULTAT FRÅN MILITÄRA TÄVLINGAR.

Mil-Femkamp i Argentina 2:a Öfu. Rolf Björklund, samt världsmästare i lag.

MM-mil.femkamp 2:a Öfu. Rolf Björklund

11:a Serg Eliasson

SM-mil.femkamp 1:a Öfu. Rolf Björklund

Mil. V. mil.femkamp

sen. 1:a Öfu. Rolf Björklund

3:a Serg. Eliasson

6:a Öfu. Lago-Lengqvist

jun. 3:a Fskj Planz

4:a Fskj 123 Jonsson

5:a Fskj Fjellborg

1:a i lag, FJS, i lag deltog: Öfu Björklund, Serg

Eliasson, Öfu Lago-

Lengqvist.

DM-mil.femkamp 1:a Öfu Rolf Björklund

1:a i lag, FJS, i lag deltog: Öfu Björklund, Serg

Eliasson, Öfu Lago-

Lengqvist.

MM i orientering

SA klassen 2:a Serg Fransson

3:a i lag, FJS,

Mil.V. orientering

SA klassen 3:a Vpl R. Larsson.

Veteraner 2:a Mj Eriksson

Juniorer 1:a Fskj Tommy Jonsson

SM fälttävlan 1:a Serg Fransson, Svensk mästare individuellt.

1:a i lag, FJS, i lag deltog: Serg Fransson, Fu

I Gustavsson, Rustm

Krancher.

Mil.V. fälttävlan

Veteran klassen 2:a Mj Eriksson

Senior - " - 3:a Rustm Krancher

Junior - " - 1:a Fskj Swahn

- " - " - 3:a Fskj Haraldsson

1:a i lag, FJS,

Mil.V. skjutning

Kpist skol. 3:a Rustm Lidman

NM fallskärmshoppning 1:a Lt Seth (komb+precision).

1:a i lag, Sverige, där ingick Lt Seth.

SM fallskärmshoppning 1:a i komb, 2:a i prec. Lt Seth

3:a i lag, FJS, där deltog, Lidman, Käck, Seth.

ÖVRIGA TÄVLINGAR.

Fältstafetten i Göteborg

2:a i lag, FJS, i laget deltog: Lt Spång, Öfu Björklund, Rustm Lidman, Serg Lantz, Öfu Brandqvist, Fj Albertsson, Fj Persson.

CIVILA ORIENTERINGAR.

SM dagorientering

ÄJ klassen

1:a Fskj 107 Johansson, Svensk mästare.

SM i nattorientering

ÄJ klassen

1:a Fskj M Haraldsson

2:a " B Strand

3:a " A Johansson

Budkavle orientering.

Storsjökavlen

2:a i lag, FJS, i laget deltog:

1. Sträckan Fskj Christer Kindström

2. - " - " Lars Memmi

3. - " - " Jan Carlsson

4. - " - " Arne Johansson

5. - " - " Magnus Haraldsson

Smålandskavlen

5:a i lag, FJS, i laget deltog:

1. Sträckan Fskj M Haraldsson

2. - " - " Paul Norén

3. - " - " Bengt Strand

4. - " - " Jan Carlsson

5. - " - " Arne Johansson

Öringens 5-dagars orientering

ÄJ E klassen

1:a Fskj A Johansson

8:a " M Haraldsson

HSOK o-tävling

oldboys klassen

1:a Rustm Lidman

Skogsmårds Träffen

ÄJ E klassen

1:a Fskj A Johansson

2:a " M Haraldsson

Kilsbergs Träffen

ÄJ E klassen

2:a Fskj Tommy Jonsson

Hylte OK:s nationella

1:a Fskj Jan Carlsson

2:a " A Johansson

Natt DM, Västergötland

ÄJ klassen

2:a Fskj Bengt Strand

Sydsvenska 2 milen

ÄJ klassen

1:a Fskj A Johansson

Nationella orienteringen

i Malung. ÄJ E klassen

1:a Fskj A Johansson

2:a " M Haraldsson

Kuoppa IF nat. orient.

ÄJ E klassen

1:a Fskj A Johansson

OK Handehovs nationella orientering

ÄJ E klassen

1:a Fskj A Johansson

2:a " B Strand

Tibro Aik Nationella

orientering. ÄJ E klassen

1:a Fskj M Haraldsson

OK Gisle Nationella

orientering ÄJ E klassen

1:a Fskj A Johansson

Natt DM, Västmanland

Seniorer

1:a Fskj Paul Norén

Dag DM Värmland

ÄJ

1:a Fskj Jan Carlsson

Fredrikstergs Nationella

orientering. ÄJ E klassen

2:a Fskj A Johansson

Arboga OK Nationella

orientering. ÄJ E klassen

1:a Fskj M Haraldsson

Majornas IK orientering

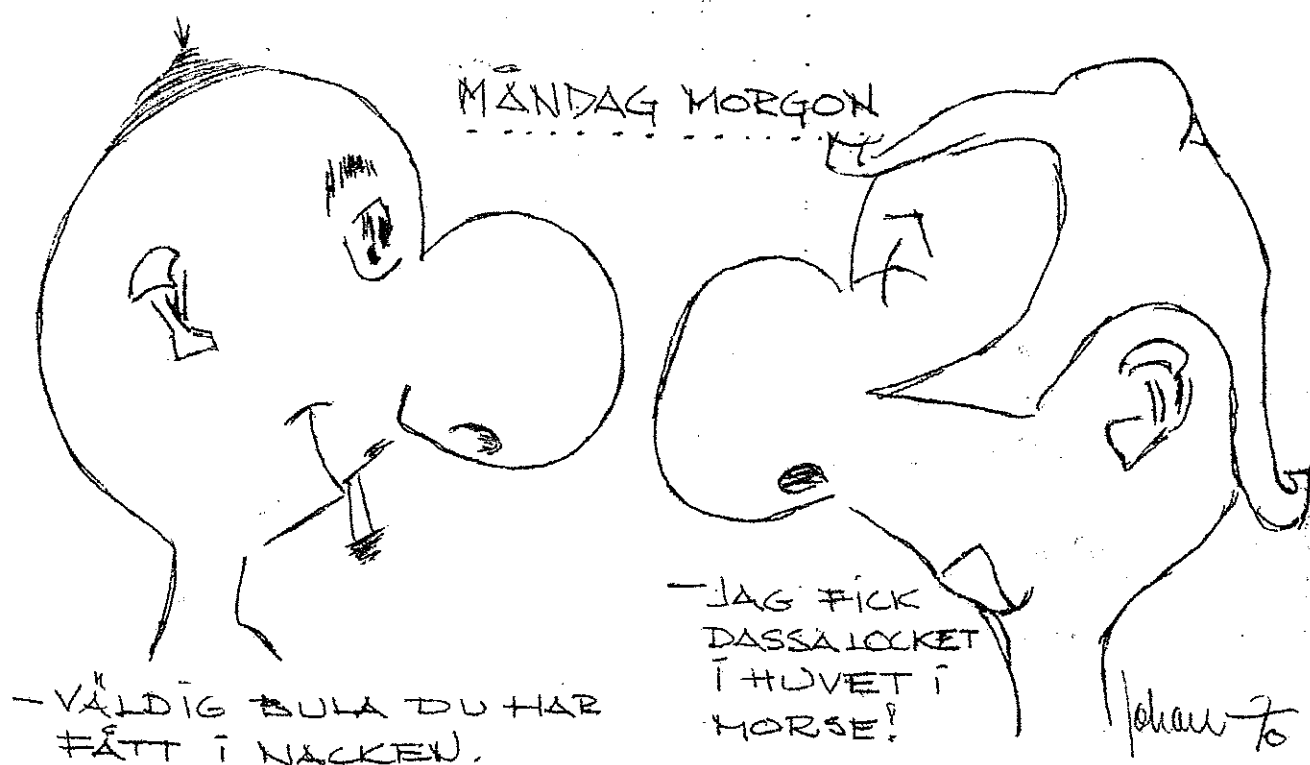
ÄJ E klassen

1:a Fskj B Strand

DM Dagorientering, Göteborg

ÄJ E klassen

1:a Fskj B Strand

fråga Gustaf

Är Wiberg Kvartermästare och
konduktör samtidigt?

Nej. Han river biljetter i alla fall.

Varför säger Spång alltid att
vi ska vara kortfattade och inte
krångla ihop saker och ting när
han själv är värst?

Vi ska inte vara stygga mot Spänken
han kan inte rå för att han upprepar
sig, bara jag vet att han som liten
svalde ett kalkerpapper.

Har inte England kommit med
något svar på Carl von Linne'än?

Jo, Harry Hwovalley / Vem dal /

Vem fan är det som städar toä-
letterna mitt i natten så man
inte kan sova?

Torklo-Seth.

Varför kom 3:dje plut. så långt
efter alla andra på rek-marschen?

Wänseth's hund envisades med att bita
alla i benet.

Vem kom på idén med sand i blom-
sterlådorna vid var pluton?

Det gav sig självt när Kn Österblom
slutade.

Är det sant att Frid inte kan
prata för att han har en värta
i halsen?

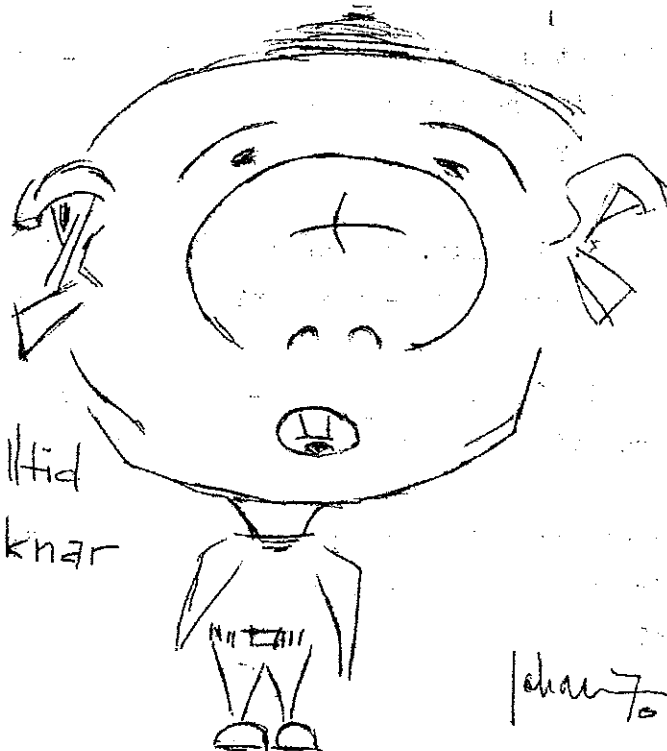
Nej, han är Skåning.

SVARET ÄR NEJ!

KVM TAR EMOT

Johann 70

Jag lägger mig alltid
på rygg men vaknar
på morron!

Johann 70

5-DAGARS I SKÅNE

LOKASKRÄCKEN FRASSE
FRÅN HÄLLEFORS

LAGILLE I ÅHUS

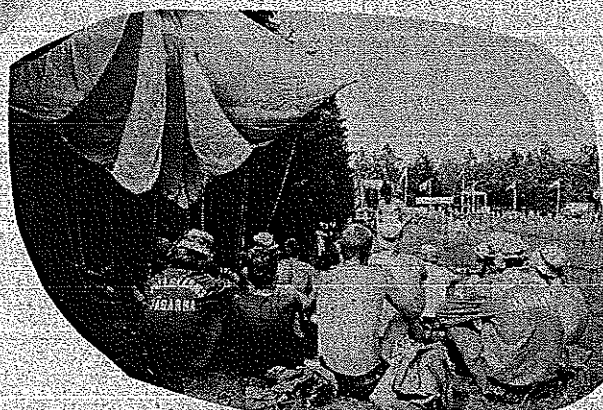
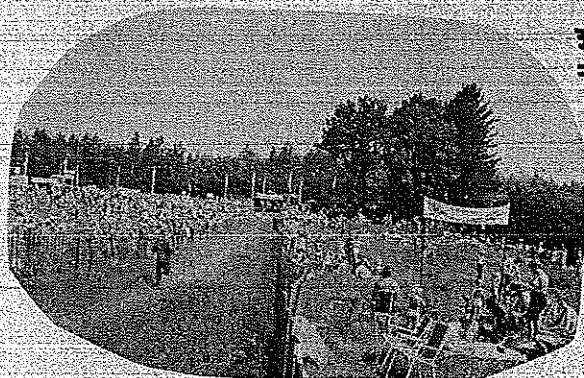
TRÄNINGSNÄRKOMANEN
HASSE

SOVERÄNE SEGRAREN
I ÅJE

BERT
FRILÉN

STURE BJÖRK KOMPLEMENTERAR
VÅR UTBILDNING

KIRUNA

LUGN,
VI ÄR PÅ VÄG.

